

BESTSELLER *SUNDAY TIMES*

JANE CORRYOVÁ

manželova žena

„Dramatické zvraty jako na horské dráze...
mrazivé a napínavé.“

Elizabeth Haynesová



láska, manželství, VRAŽDA

Mladá fronta



MLADA FRONTA

JANE CORRYOVÁ

manželova
žena

J A N E C O R R Y O V Á

manželova
žena

Mladá fronta

Přeložila Jana Mandelíková

Original English language edition first published by Penguin Books Ltd, London.

Text copyright © Jane Corry 2016

The author has asserted her moral rights.

All rights reserved.

Translation © Jana Mandelíková, 2017

Tato kniha je věnována Shaunovi, mému úžasnému druhému manželovi. Nikdy se nenudíme! Nejen že mě dokážeš rozesmát, ale také mi dáváš prostor na psaní.

Věnuji ji zároveň svým báječným dětem, které mě inspirují každý den.

Prolog

ZÁBLESK KOVU.

ZADUNĚNÍ V UŠÍCH.

„VÍTEJTE U ZPRÁV O PÁTÉ.“

RÁDIO VESELE ŠVEHOLÍ NA KOMODĚ Z BOROVÉHO DŘEVA, NA KTERÉ STOJÍ FOTOGRAFIE (DOVOLENÉ, PROMOCE, SVATBA), HEZKÝ MODRORŮŽOVÝ TALÍŘEK, ČTVRT LAHVE JACKA DANIELSE, ČÁSTEČNĚ UKRYTÁ ZA PŘÁNÍM K NAROZENINÁM.

HLAVA MĚ NIČÍ. I PRAVÉ ZÁPĚSTÍ. BOLEST NA HRUDI MĚ DĚSÍ. STEJNĚ I TA KREV.

SVEZU SE NA PODLAHU, NA KONEJŠIVĚ CHLADNOU PODLAHU Z ČERNÉ BŘIDLICE. A TŘESU SE.

NA STĚNĚ NADE MNOU VISÍ OBRAZ S BÍLÝM DOMEM V ITÁLII, POROSTLÝM FIALOVOU BUGENVILEOU. VZPOMÍNKA NA LÍBÁNKY.

MŮŽE MANŽELSTVÍ SKONČIT VRAŽDOU, I KDYŽ UŽ JE MRTVÉ?

TEN OBRAZ BUDE POSLEDNÍ VĚC, KTEROU UVIDÍM. ALE V HLAVĚ SE MI ZNOVU PROMÍTÁ MŮJ ŽIVOT.

TAKŽE TO, CO SE ŘÍKÁ O UMÍRÁNÍ, JE PRAVDA. MINULOST SE VRACÍ, ABY S VÁMI ODEŠLA.

THE DAILY TELEGRAPH

Úterý, 20. října 2015

Umělec Ed Macdonald byl nalezen ubodaný ve svém domě.
Je pravděpodobné, že...

ČÁST PRVNÍ

před patnácti lety

1 Lily

Žáří 2000

„Nervózní?“ ptá se Ed.

Sype si do misky své oblíbené cereálie. Rice Krispies. Většinou mi také chutnají. (Křupavé, bez mléka.) Jako malá jsem byla posedlá postavičkami s roztomilými obličejíky na obalu a to kouzlo ještě zcela nevyprchalo.

Jenže dnes nemám chuť na nic.

„Nervózní?“ zopakuju, zatímco si u zrcátka vedle dřezu nasazuju perlové náušnice. Náš byt je malý. Bylo nutné udělat nějaké kompromisy.

Ž čeho? Třeba z prvního dne manželského života. Pořádného manželského života v prvním roce zbrusu nového století. Nervózní, protože jsme měli déle hledat lepší byt místo tohoto ve špatné části Claphamu s opilým sousedem na patře, s tak malými místnostmi i koupelnou, že moje jediná tuba make-upu od Rimmelu (odstín soft beige) a dvě rtěnky (rose pink a ruby red) se musejí tísnit se lžičkami v šuplíku na příbory.

Nebo nervózní z toho, že se vracím do práce po líbáncích v Itálii? Týden na Sicílii v hotelu placeném Edovou babičkou, kde jsme do sebe lili marsalu po lahvích a cpali se grilovanými sardinkami a sýrem pecorino.

Možná jsem nervózní kvůli všemu dohromady.

Obyčejně svou práci miluju. Až donedávna jsem se zabývala pracovním právem a pomáhala zejména ženám, které přišly neprávem o práci. Starala se o ty slabší. To jsem celá já. Málem jsem se stala sociální pracovnící, ostatně sociálním pracovníkem byl i táta, ale díky umanuté výchovné poradkyni ve škole a, řekněme, jistým událostem ve svém životě jsem se ocitla tady. Pětadvacetiletá čerstvě kvalifikovaná právnička, ovšem s minimální mzdou, která se horko těžko snaží dopnout knoflík vzadu na tmavomodré sukni. V advokátní kanceláři nenosí veselé barvy nikdo kromě sekretářek. Vysílá to špatný

signál – tak mi to alespoň říkali, když jsem začínala. Právo je sice příslibem skvělé kariéry, jenže v něčem se zdá být přílišně zastaralé.

„Přesouváme vás na trestní právo,“ oznámil mi šéf, jako by to byl svatební dar. „Myslíme si, že v něm budete dobrá.“

Takže se teď, první den po návratu z líbánek, připravuju na cestu do vězení, abych se setkala s mužem, který byl odsouzený za vraždu. Ještě nikdy jsem do věznice nevšlula. Ani jsem o to nestála. Je to neznámý svět vyhrazený lidem, kteří něco provedli. Já jsem pravý opak: ozvu se, i když mi v trafice, kde si pravidelně jednou za měsíc kupuju svůj *Cosmopolitan*, vrátí omylem víc.

Ed si teď něco čmárá. Hlavu má lehce nakloněnou vlevo a načrtává něco do bloku vedle svých cereálií. Můj manžel pořád něco maluje. Byla to jedna z prvních věcí, které mě na něm zaujaly. „Reklamu,“ pokrčil smutně rameny, když jsem se ho zeptala, co dělá. „Tu kreativní část. Ale jednoho dne budu výtvarník na plný úvazek. Tohle je jen dočasné – abych zaplatil složenky.“

Líbilo se mi to. Muž, který ví, kam míří. Jenže jsem se vlastně mýlila. Když Ed maluje nebo kreslí, netuší ani, na které planetě se nachází. Právě teď zapomněl, že se mě na něco ptal. Jenže pro mě je najednou důležité odpovědět.

„Nervózní? Ne, nejsem nervózní.“

Přikývne, ale já si nejsem jistá, že mě opravdu slyšel. Když je Ed plně zabraný do práce, zbytek světa mu je ukradený. Včetně mé nevinné lži.

Proč, ptám se sama sebe, když ho chytím za levou ruku – tu s lesklým, zlatým snubním prstenem –, proč mu neřeknu, jak se doopravdy cítím? Proč se mu nesvěřím, že mi je zle a že musím běžet na záchod, i když jsem byla před chvílí? Je to proto, že chci předstírat, že náš týdenní únik před světem je stále přítomný „tady a teď“, nikoli pouze v suvenýrech, které jsme si přivezli – třeba v tom hezkém modrorůžovém talířku, jehož detail teď Ed načrtává.

Nebo se snad snažím hrát, že mě neděsí, co mě dnes dopoledne čeká? Po zádech mi přejede mráz. Na vnitřní stranu zápěstí si střiknu Chanel č. 5 z duty-free obchodu. (Dárek od Eda, který využil další ze svatebních poukázek.) Minulý měsíc probodli jednomu právníkovi z konkurenční firmy obě plíce, když byl za klienty ve věznici Wandsworth. Stává se to.

„Tak už pojď,“ pobídnu ho. Můj obvykle klidný hlas je stažený úzkostí. „Oba přijdeme pozdě.“

Zdráhavě se zvedne z rozviklané židle, kterou tu zanechal bývalý majitel bytu. Je to vysoký muž, můj manžel. Vytáhlý, s téměř omluvným způsobem chůze, jako by byl raději někde jinde. Když byl malý, míval prý také zlaté vlasy, jako mám já („Věděli jsme, že jsi ‚Lilie‘, hned jak jsme tě poprvé uviděli,“ říká vždycky moje matka.), ale teď jsou nazrzlé. A má tlusté prsty, které ani náznakem neprozrazují výtvarníka, kterým se tak touží stát.

Všichni potřebujeme své sny. Lilie mají být krásné. Ladné. Nahoře vypadám dobře díky přirozeně blond vlasům a tomu, čemu moje zesnulá babička laskavě říkala „elegantní labutí šije“. Ale podívejte se dolů a místo štíhlého stonku uvidíte zapomenuté dětské faldy. Ať dělám, co dělám, jsem stále na velikosti 16 – a to když mám štěstí. Mělo by mi to být vlastně jedno. Ed říká, že mé křivky jsou „mou součástí“. Myslí to dobře, předpokládám. Jenže moje váha mě přesto trápí. A vždycky trápila.

Při odchodu z bytu mi padne zrak na štos svatebních přání, opřených o Edův gramofon. Pan a paní Macdonaldovi. To jméno mi připadá tak cizí.

Paní Macdonaldová.

Lily Macdonaldová.

Hrozně dlouho jsem se snažila vyladit svůj podpis, protáhnout „y“ k „M“, ale pořád mi to moc nejde. Ta jména k sobě nějak nepasují. Doufám, že to není špatné znamení.

Ale nejdřív je potřeba do konce týdne na všechna přání odpovědět děkovným dopisem. Jestli mě má matka něčemu naučila, tak zdvořilosti.

Jedna z obálek je nadepsána obzvlášť okázalým písmem, které tyrkysovým inkoustem křičí: „Podívej se na mě!“. „S Davinou jsem kdysi chodil,“ vysvětlil mi Ed, než se objevila na našem zásnubním večírku. „Ale teď jsme jen kamarádi.“

Pomyslím na Davinu, na její koňský smích a dokonale upravené kaštanové lokny, které jí propůjčují vzhled preraphaelitské modelky. Davina organizuje společenské akce a večírky pro všechny ty „správné holky“. Davina, když nás seznámili, přimhouřila své fialkové oči, jako by si lámala hlavu, proč se Ed zahazuje s tím přerostlým,

oplácaným stvořením s rozježenými vlasy, které vídám každý den v zrcadle.

Dokáže se muž vůbec někdy přátelit se ženou, když jejich vztah skončí?

Rozhodnu se, že gratulaci své předchůdkyně nechám na konec. Ed si vzal mě, ne ji, připomenu si.

Teplá ruka mého nového manžela teď stiskne mou, jako by vyčetl, že potřebuju utěšit. „Vždyť víš, že to dopadne dobře.“

Chvilku musím přemýšlet, jestli nemluví o našem manželství. Pak si vzpomenu. Můj první klient-zločinec. Joe Thomas.

„Díky.“ Uklidní mě, že mi Ed neskočil na to silácké prohlášení. A taky mě to znejistí.

Společně zaklapneme vstupní dveře, dvakrát je překontrolujeme, všechno je pro nás zatím nové, a rychle sejdeme chodbou do přízemí. Cestou se otevrou jiné dveře a z nich vyjde spolu se svou matkou holčička s dlouhými, lesklými tmavými vlasy svázanými do culíku. Už jsem je tady viděla, ale když jsem je pozdravila, neodpověděly mi. Obě mají krásnou olivovou pleť a kráčí tak ladně, až to vypadá, jako by se vznášely.

Společně vykročíme ven do podzimního vzduchu. Všichni čtyři zamíříme stejným směrem, ale matka s dcerou jsou kousek před námi, protože Ed si i za chůze něco načrtává do bloku. Ty dvě, jak si všimnu, si jsou podobné jako vejce vejci, až na to, že žena má na sobě příliš krátkou černou sukni a holčička – která kvůli něčemu kňourá – je oblečená v tmavomodré školní uniformě. Až budeme mít děti, pomyslí si, naučíme je nekňourat.

Po cestě na zastávku se chvěju: bledé podzimní slunce je jiné než horko na líbáncích. To, co mě svírá na prsou, je ovšem představa, že se musíme rozloučit. Po společném týdnu mi připadá skoro děsivé nevidět svého manžela celých osm hodin, kdy budeme v práci.

To mě znervózňuje. Ještě nedávno jsem byla nezávislá. Spokojená ve své vlastní společnosti. Ale od toho večírku, kde jsem se dala s Edem poprvé do řeči (jen před šesti měsíci!), se cítím posílená i oslabená zároveň.

Zastavíme se a já se připravím na nevyhnutelné. Můj autobus jede na jednu stranu. Jeho vyrazí na druhou. Ed míří do reklamní společnosti, kde tráví dny vymýšlením sloganů, které lidi přinutí koupit si něco, co vůbec nechtějí.

A já, v tmavomodrém kostýmku a opálená, jedu do věznice.

„Nebude ti to připadat tak hrozné, až tam budeš,“ uklidňuje mě můj novomanžel – nikdy by mě nenapadlo, že to slovo řeknu! – a políbí mě na ústa. Chutná po Rice Krispies a té své výrazné zubní pastě, na kterou jsem si ještě nezvykla.

„Já vím,“ odpovím. Ed pak přejde na zastávku na druhé straně ulice. Pohledem se zastaví na dubu na rohu a snaží se pojmout jeho tvar a barvu.

Dvě lži. Malé, nevinné lži. Zamýšlené tak, aby se ten druhý cítil líp.

Některé lži takové na začátku bývají. Malé. Dobře míněné. Ale pak narostou tak, že se nedají zvládnout.

2 Carla

„Ale proč?“ kňourala Carla. Vlekla se pozadu a tahala matku za ruku ve snaze zastavit vytrvalý a odhodlaný pochod směrem ke škole. „Proč tam musím chodit?“

Když bude dál protestovat, matka to možná vyčerpaně vzdá. Zafungovalo to minulý týden, jenže to byl svátek. Mamma byla plačtivější než obvykle. O narozeninách, svátcích, Vánocích a Velikonocích taková bývá.

„Kam se ten čas poděl?“ bědovala vždycky Mamma svým silným, těžkým přízvukem, který se tolik lišil od přízvuku matek ostatních dětí ze školy. „Devět a půl roku bez tvého otce. Devět dlouhých let.“

Carla věděla odjakživa, že její otec je v nebi mezi anděly. To proto, že porušil slib, když se narodila.

Jednou se zeptala, jaký slib porušil.

„Takový, který nejde napravit,“ popotáhla maminka.

Jako ten krásný modrý šálek na čaj se zlatým ouškem, pomyslela si Carla. Před pár týdny se nabídla, že utře nádobí, a vyklouzl jí z ruky. Mamma plakala, protože hrneček pocházel z Itálie.

Bylo smutné, že Papa byl s anděly. Ale pořád měla maminku! Jednou je nějaký muž v autobuse považoval za sestry. To maminku rozesmálo. „Chtěl mi jen polichotit,“ mávla rukou, celá rudá. Ale

pak nechala Carlu za odměnu večer dlouho vzhůru. Carla si z toho odnesla ponaučení, že když je Mamma šťastná, je to dobrá chvíle pro to, aby o něco poprosila.

Stejně to fungovalo, když byla Mamma smutná.

Jako teď. Přišlo nové století. Říkali si o tom ve škole.

Od chvíle, co začalo podzimní pololetí, Carla bolestně toužila po penálu ve tvaru housenky z měkké, chlupaté zelené látky, který měli ve škole všichni. Třeba by ji ostatní přestali trápit. Lišit se bylo špatné. Lišit se znamenalo být menší než všichni ostatní ze třídy. *Prcek!* (Zvláštní slovo, které nebylo ve *Slovníku pro děti*. Přesvědčila maminku, aby jí ho v antikvariátu na rohu koupila.) Lišit se znamenalo mít husté černé obočí. *Chlupatá Mary!* Lišit se znamenalo mít jméno, které nikdo jiný neměl.

Carla Cavoletti.

Nebo „Špagoletti“, jak jí říkaly ostatní děti.

Chlupatá Carla Špagoletti!

„Proč nemůžeme dneska zůstat doma?“ pokračovala. *Opravdu doma*, dodala málem. Ne doma v Itálii, v domově, o kterém Mamma pořád mluví, ale Carla ho nikdy nespátřila.

Mamma se krátce zastavila, když kolem prošla jejich sousedka se zlatými vlasy, která na ni vrhla nesouhlasný pohled.

Carla ten pohled znala. Byl to tentýž pohled, jakým ji častovali učitelé ve škole, když neuměla násobilku devíti. „Já taky nejsem dobrá na čísla,“ konstatovala Mamma lhostejně, když ji Carla požádala o pomoc s domácími úkoly. „Ale nevádí to, pokud se nebudeš cpát dorty a neztloustneš. Ženám, jako jsme my, stačí být krásné.“

Ten muž s nablýskaným autem a velkým hnědým kloboukem mamince *vždycky* říkal, že je krásná.

Mamma nikdy neplakala, když přišel na návštěvu. Rozpustila si své dlouhé tmavé kadeře, nastříkala se oblíbeným parfémem Apple Blossom a oči se jí roztančily. Pustil se přehrávač, až jim podupávaly nohy, i když Carla si nemohla podupávat moc dlouho.

„Do postele, *cara mia*,“ zazpívala Mamma. A pak musela Carla matku i hosta opustit, aby si mohli podupávat do rytmu v malém obývacím pokoji úplně sami. Pouze matčini příbuzní na ně vrhali přísné pohledy z fotografií na popraskaných stěnách. Jejich studené tváře se Carle často zjevovaly ve zlých snech, které přerušily

tancování a maminku rozzlobily. „Už jsi moc velká na takové sny. Nesmíš Larryho a mě rušit.“

Nedávno dostala Carla ve škole za úkol podílet se na projektu s názvem „Maminka a tatínek“. Když přišla domů, celá hořela vzrušením. Mamma nejdřív dlouho nesouhlasně pomlaskávala a potom složila hlavu na kuchyňskou linku a propukla v pláč. „Ale já *musím* něco přinést na třídní nástěnku,“ trvala na svém Carla. „Nemůžu být jediná, kdo nic nepřinese.“

Mamma nakonec sundala ze stěny fotografii upjatého muže s bílým límečkem a přísnýma očima. „Pošleme mého Papa,“ oznámila hlasem, který zněl, jako by se jí v krku zasekl cucavý bonbon. Carla měla bonbony ráda. Ten muž s nablýskaným autem jí často nosil bonbony v bílém papírovém sáčku. Ale lepily se na ruce a pak trvalo celou věčnost, než tu sladkou barevnou skvrnu smyla.

Carla držela fotografii v rukou se zbožnou úctou. „To je můj děda?“

Zнала odpověď, ale přesto se ptala. Mamma jí to říkala už mockrát. Ale Carla ji ráda poslouchala. Bylo hezké nechat se ujistit, že má dědečka jako její spolužáci, i když ten její žije mnoho a mnoho kilometrů daleko v kopcích nad Florencií a nikdy jí neodepsal.

Carlina matka zabalila fotografii do oranžovočervené šály, která byla cítit po naftalínu. Carla se nemohla dočkat, až ji přinese do třídy.

„Tohle je můj Nonno,“ oznámila hrdě.

Ale všichni se jí vysmáli. „Nonno, Nonno,“ pokřikoval jeden kluk. „Proč nemáš dědu jako my? A kde máš tátu?“

To se stalo těsně před tím svátkem, kdy přesvědčila matku, aby zavolala do práce a omluvila se, že je nemocná. Jeden z nejlepších dnů v jejím životě! Společně si udělaly piknik v místě jménem Hajd Park a Mamma jí zpívala písničky a vyprávěla, jaké to bylo, když vyrůstala v Itálii.

„Bratři se mnou chodili plavat,“ vzpomínala zasněně. „Někdy jsme si chytili rybu k večeři a pak jsme zpívali a tancovali a pili víno.“

Carla, celá šťastná, že unikla škole, si namotala pramínek matčiných tmavých vlasů na malíček. „Byl tam tenkrát taky Papa?“

Matčiny černé oči, které doteď jen tančily, se najednou radovat přestaly. „Ne, moje maličká. Nebyl.“ Pak začala sbírat termosku a sýr z červené piknikové deky. „Pojď. Musíme jít domů.“

A najednou to už nebyl nejlepší den jejího života.

Dneska to také nevypadalo dobře. Nejdřív ze všeho je čeká test, jak je varovala učitelka. Matematika a pravopis. Její dva nejhorší předměty. Čím víc se blížily k autobusové zastávce, tím pevněji Carla svírala matčinu ruku.

„Možná jsi na svůj věk malá,“ prohlásil muž s nablýskaným autem tuhle večer, když protestovala, že ještě nechce jít spát, „ale jdeš si za svým, co?“

A proč by ne? odpověděla málem.

„Musíš se k Larrymu chovat hezky,“ opakovala jí Mamma. „Nebýt jeho, nemohly bychom tu žít.“

„Prosím, nemůžeme dneska zůstat spolu doma? Prosím,“ škemrala teď.

Ale Mamma o tom nechtěla ani slyšet. „Musím do práce.“

„Ale proč? Larry to pochopí, když s ním nepůjdeš na oběd.“

Většinou nepoužívala jeho jméno. Raději mu říkala muž s nablýskaným autem. Znamenalo to, že k nim nepatří.

Mamma zabočila do další ulice a málem narazila do lampy. Na okamžik se zazdalo, že se skoro zlobí. „Protože, moje maličká, mám pořád ještě nějakou hrdost.“ Její oči se rozjasnily. „Kromě toho mám svou práci ráda.“

Mamma měla velice důležitou práci. Musela se postarat o to, aby obyčejné ženy vypadaly krásně! Pracovala ve velkém obchodě, ve kterém se prodávaly rtěnky a řasenky a speciální krémy, po kterých pokožka vypadala „nádherně béžová“ nebo „toužebně bílá“ nebo něco mezi, podle toho, jakou měly zákaznice barvu kůže. Někdy Mamma přinesla vzorky domů a nalíčila Carle obličej, takže vypadala mnohem starší než ve skutečnosti. To všechno bylo nutnou součástí krásy, aby si jednoho dne mohla najít muže s nablýskaným autem, který by s ní tancoval v obýváku.

Takhle Mamma poznala Larryho. Zaskakovala onoho dne u pultu s parfémy, protože její kolegyně stonala. Když je někdo nemocný, je to dobré, pochvalovala si Mamma, znamená to, že za něj můžu zaskočit. Larry vešel do obchodu, aby koupil parfém pro svou manželku. Ta byla také nemocná. A Mamma teď té manželce prokazuje laskavost, díky ní se totiž Larry zase raduje. Je hodný i na Carlu, že ano? Nosí jí sladkosti.

Jenže právě teď, když kráčely k autobusové zastávce, kde už čekala ta žena se zlatými vlasy (sousedka, která podle maminky musí jít hrozně moc dortů), chtěla Carla něco jiného.

„Můžu Larryho poprosit o ten housenkový penál?“

„Ne.“ Mamma mávla dlouhýma rukama s rudými nehty. „To nemůžeš.“

Nebylo to fér. Carla úplně cítila tu hebkou srst, když penál v duchu hladila. Také ho úplně slyšela: *Měl bych patřit tobě. Pak nás budou mít všichni rádi. No tak, Carlo. Vždyť ty už na něco přijdeš.*

3 Lily

Věznice leží až za konečnou linky metra District, odkud se ještě musí jet dlouho autobusem. Na mapě tras je linka District vyznačená nevýraznou tmavozelenou barvou, která ve mně vyvolává pocit bezpečí, na rozdíl od červené barvy linky Central, drzé a varující před nebezpečím. Vlak právě zastavil ve stanici Barking. Zarazím se a zadívám se na nástupiště přes okénko potřísněné kapkami deště, protože pátrám po známých tvářích svého dětství.

Žádné tu však nejsou. Jen hloučky cestujících s kruhy pod očima dojíždějících za prací jako hejno pocuchaných vran v pláštěnkách a jedna žena, která před sebou žene chlapečka v elegantní černošedé uniformě.

Kdysi dávno jsem nedaleko odsud vedla normální život. Pořád ten dům v duchu vidím: postavený v padesátých letech, s kamínkovou omítkou a kanárkově žlutými okenními rámy, které se tloukly s tradičnější smetanovou barvou sousedního domu. Stále si pamatuju, jak poskakuju s mámou za ruku po hlavní třídě cestou do knihovny. Až znepokojivě zřetelně si vybavuju, jak mi otec vysvětluje, že budu mít brzy malého bratříčka nebo sestřičku. Konečně! Teď budu jako všichni ostatní ze třídy – ti ze vzrušujících, hlučných, chaotických rodin tak odlišných od naší tiché trojice.

Nevím, proč jsem si vzpomněla na tu kňourající holčičku v tmavomodré uniformě z našeho domu, kterou jsme ráno potkali spolu

s její matkou s těmi nafouklými rty, hřívou černých vlasů a dokonalými bílými zuby. Mluvíly spolu italsky. Skoro jsem měla nutkání je zastavit a pochlubit se, že jsme tam právě byli na líbáncích.

Často přemýšlím o životech jiných lidí. Jakou práci má asi ta krásná žena? Že by byla modelka? Dnes si ale nemůžu pomoci, v duchu se vracím zpátky k sobě samotné. K svému vlastnímu životu. Jak by vypadal, kdybych se stala sociální pracovnící místo advokátky? Kdybych, hned jak jsem se přestěhovala do Londýna, nešla se svou novou spolubydlící na večírek, což bych normálně odmítla? Kdybych nevyhlila červené víno na béžový koberec? Kdyby mi ten milý muž s pískovými vlasy („Ahoj, já jsem Ed.“), tmavomodrou kravatou a hlasem prozrazujícím dobré vzdělání nepomáhal to víno utřít se slovy, že podle jeho názoru byl ten koberec stejně hrozně nudný a potřeboval „oživit“? Kdybych nebyla tak opilá (z těch nervů) a nevyprávěla mu o bratrově smrti, když se mě zeptal na mou rodinu? Kdyby mě tenhle vtipný muž, který mě dokázal rozesmát, ale zároveň mi naslouchal, nepožádal na druhé schůzce o ruku? Kdyby jeho umělecký, privilegovaný život (tak markantně se lišící od toho mého) nepředstavoval únik před všemi hrůzami minulosti...?

Opravdu mi o svém bratrovi říkáš pravdu? Hlas mé matky prořízne zástupy cestujících a vytáhne mě na neviditelném laně z Londýna do Devonu, kam jsme se dva roky po Danielově příchodu přestěhovali.

Zabalím se do svého dospěláckého kabátu a její hlas vyhodím z okna na koleje. Nemusím ho už poslouchat. Jsem dospělá. Vdaná. Mám opravdovou práci s povinnostmi. S povinnostmi, kterým bych teď měla věnovat pozornost spíš než cestovat zpět v čase. „Musíte si představit, jak uvažují zástupci obžaloby,“ radí mi vždycky starší kolega ve firmě. „Být o krok napřed.“

Poposednu si, abych se pokusila vydobýt si víc místa mezi dvěma dvojicemi robustních kolen v šedých kalhotách – každá z nich po jedné straně mého sedadla – a otevřu přeplněnou aktovku. Nelehký úkol v nacpaném vagonu. Zastíním rukou vytištěné shrnutí případu (nemáme si číst důvěrné dokumenty na veřejnosti) a rychle ho pro-
jedu, abych si osvěžila paměť.

TAJNÉ *PŘÍPAD PRO BONO*

Joe Thomas, 30, pojišťovací agent. Odsouzený v roce 1998 za vraždu Sarah Evansové, 26, prodavačky v obchodě s oblečením a přítelkyně obviněného, provedenou tak, že ji strčil do vařící koupele. Příčina smrti – srdeční selhání a těžké popáleniny. Sousedé vypověděli, že slyšeli zvuky agresivní hádky. Modřiny na těle svědčí o použití síly.

Je to ta voda, co mě na tom děsí. Vražda by měla být spáchána něčím ošklivým, třeba ostrou čepelí, kamenem nebo jodem jako u Borgiaů. Ale koupel by měla být bezpečná. Uklidňující. Jako tmavá zeleň linky District. Jako líbánek.

Vlak nečekaně poskočí a odhodí mě na kolena po mé levici a pak po mé pravici. Papíry se mi rozsypou na mokrou podlahu. Zděšeně je sbírám, ale už je pozdě. Majitel kalhot na pravé straně mi dokumenty podá, jenže zrakem stihne přejet po úhledně vytištěném písmu.

Můj první případ vraždy, chci říct už jen proto, abych uklidnila ostražitý pohled v jeho očích.

Místo toho prudce zrudnu a nastrkám papíry zpátky do aktovky s vědomím, že kdyby tu byl můj šéf, na místě by mě vyrazil.

Vlak zastaví až příliš brzy. Je čas vystoupit. Čas pokusit se zachránit muže, kterého už teď nenávidím – koupel! –, a přitom jediné, co chci, je vrátit se do Itálie. Prožít znovu naše líbánek.

A tentokrát je prožít správně.

Vždycky když jsem přemýšlela o vězení, představovala jsem si něco jako nedobytnou pevnost Colditz. Předě mnou se vine nedlouhá příjezdová cesta, která mi připomene rozlehlé sídlo Edovy rodiny v hrabství Gloucester. Byla jsem tam pouze jednou, ale stačilo mi to. Mělo mrazivou atmosféru, a to nemluvím jen o chybějícím ústředním topení.

„Určitě jsme tady dobře?“ přeptám se taxikáře.

Přikývne a já vycítím, jak se ušklíbne, přestože mi jeho tvář zůstává skrytá.

„Všichni jsou překvapení, když to tady vidí. Býval to soukromý dům, než ho převzala Královská vězeňská služba.“ Pak jeho hlas

potemní. „Teď je tu smečka zpropadených magorů, a nemyslím jenom ty kriminálníky za mřížemi.“

Poposednu si. Mou původní obavu, že si do výloh dávám jízdu taxíkem (jak se ukázalo, autobus nejel dost daleko), zcela rozptýlila tahle pozoruhodná informace. Samozřejmě jsem věděla, že ve věznici Breakville je vysoký podíl psychopatů a že se v ní specializují na psychologické poradenství. Ale trocha místních drbů by se mohla hodit.

„To mluvíte o personálu?“ dovolím si zaštourat.

Pokračujeme po příjezdové cestě a ozve se odfrknutí. Projíždíme podél řady budov, které vypadají jako obecní byty. „To si pište. Švagr tady pracoval jako dozorce, než se složil. Bydlel tady v těchhle bytech.“

Řidič kývne hlavou směrem k obecním bytům. Pak zatočíme za další roh. Po levé straně se tyčí jeden z nejkrásnějších domů, jaké jsem kdy viděla, s velkými okny, tvořenými množstvím drobných tabulek, a ohromujícím rudozlatě zbarveným psím vínem šplhajícím po venkovní zdi. Hrubým odhadem bych řekla, že pochází z edwardovské doby. Rozhodně výrazně kontrastuje se shlukem stavebních buněk po mé pravé straně.

„Tady se zapíšete,“ řekne taxikář a ukáže na dům. Vyhrabu peněženku a cítím, že mu musím dát spropitné, i kdyby jen za ty informace navíc.

„Díky.“ Hlas zní potěšeně, ale tváří se ustaraně. „Návštěva ve vězení?“

Zaváhám. Za takového člověka mě má? Za jednoho z těch spasitelů, kteří si myslí, že je jejich povinností přátelit se s někým zkaženým?

„Tak trochu.“

Zavrtí hlavou. „Dávejte si pozor. Tihle chlapi... Nejsou tady pro nic za nic, víte?“

A pak nastartuje. Sleduju, jak taxík odjíždí po příjezdové cestě, jediném pojítku s venkovním světem. Teprve když vykročím směrem k domu, dojde mi, že jsem ho zapomněla požádat o úctenku. Když nezvládnou ani tohle, jakou šanci asi má Joe Thomas?

A co je důležitější, zaslouží si ji vůbec?

„Cukr? Izolepa? Chipsy? Ostré předměty?“ vyštěkne muž na druhé straně skleněné přepážky.

Na okamžik zaváhám, jestli jsem slyšela dobře. V hlavě mi pořád běží ta zvláštní cesta, kterou jsem teď absolvovala. Došla jsem k tomu pěknému domu a ulevilo se mi, že vězení nakonec není tak děsivé. Jenže když jsem tam dorazila, poslali mě zpátky až za stavební buňky směrem k vysoké zdi, končící nahoře zatočeným ostnatým drátem, které jsem si předtím vůbec nevšimla. S bušícím srdcem jsem podél ní kráčela, dokud jsem nenarazila na malé dveře.

Žvoňte, nařizoval nápis na zdi.

Se zrychleným dechem jsem tedy zazvonila. Dveře se automaticky otevřely a já se ocitla v místnosti, která se příliš neliší od čekárny na malém vnitrostátním letišti, se skleněnou přepážkou na jedné straně. Před ní právě teď stojím.

„Cukr, izolepa, chipsy, ostré předměty?“ zopakuje muž. Pak se zadívá na mou aktovku. „Ušetří to čas, když je vyndáte před prohlídkou.“

„Nemám nic... ale čemu by vadilo, kdybych měla ty první tři věci?“

Jeho malá očka se zapíchnou do mých. „Cukr můžou použít na výrobu pálenky, izolepu jako roubík. A chipsy byste mohla nést jako úplatek, nebo abyste si u chlapů zvýšila popularitu. Nebylo by to poprvé, věřte mi. Spokojená?“

On se rozhodně zdá být spokojený. Zná tenhle druh lidí. Docela jako můj šéf. Vyžívají se v tom, když vás můžou ponížit, což se ostraže právě povedlo, ale něco uvnitř mě – síla, která mě samotnou překvapila – mi dodá odhodlání jen tak se nedat.

„Pokud mluvíte o vašich vězních, pak se obávám, že mají smůlu,“ odseknu. „Nic z vašeho seznamu nemám.“

Zamumlá něco, co zní jako „ty lidumilný obhájci“, a zmáčkne zvonek. Otevrou se další dveře a vyjde z nich dozorkyně. „Ruce nahoru,“ nařídí mi.

Znovu mi to připomene letiště, akorát že tady nic nepípá. Na okamžik jsem zpátky v Římě, kde můj stříbrný náramek – svatební dar od Eda – spustil při bezpečnostní kontrole poplach.

„Otevřete, prosím, svou aktovku.“

Poslechnu pokyn. Mám tam štos dokumentů, taštičku s make-upem a balíček mentolek.

Žena vytáhne poslední dvě věci jako trofeje. „Obávám se, že tohle budeme muset zadržet, než budete odcházet. Váš deštník také.“

„Můj deštník?“

„Potenciální zbraň.“ Mluví rázně, ale zaregistruju náznak vlídnosti, který u muže za přepážkou chyběl.

„Tudy, prosím.“

Provede mě dalšími dveřmi a ke svému údivu se ocitnu na vcelku příjemném nádvoří. Jsou tu muži v mechově zelených teplácích a mikinách, kteří sázejí popínavé rostliny. Moje matka dělá v Devonu totéž: včera večer mi to říkala do telefonu. Překvapí mě, že různí lidé můžou dělat naprosto stejné věci kdekoli na světě – tatáž náplň práce přitom neznamená, že mají něco společného.

Jeden z vězňů pohlédne na kožený opasek kolem pasu dozorkyně. Má na něm připnutý svazek klíčů a píšťalku. Jak by nám pomohly, kdyby nás tihle muži napadli?

Přejdeme přes dvůr směrem k další budově. Moje spolupnice vytáhne klíče, jeden vybere a odemkne. Ocitneme se v další hale. Před námi jsou znovu dveře. Dvojitě dveře a také dvojitá brána, oddělené asi tak třemi centimetry. Odemkne je, a jakmile projdeme, zase je zamkne. „Pozor, ať si neskrípnete prsty.“

„Napadne vás někdy, jestli jste to udělala pořádně?“ zeptám se.

Upřeně se na mě zadívá. „Ne.“

„Já jsem ten typ člověka, co se musí vracet, aby zkontroloval, jestli zamkl vstupní dveře,“ vysvětlím. Nevím, proč se k tomu vlastně přiznávám. Možná abych vnesla trochu humoru do tohoto divného světa, ve kterém jsem se ocitla.

„Tady musíte mít vše pod kontrolou,“ podotkne. „Tudy.“

Před námi se táhne chodba. Na obou stranách jsou další dveře a vedle nich nápisy: „Křídlo A“, „Křídlo B“, „Křídlo C“.

Proti nám jde skupina mužů v oranžových teplákových soupravách.

Jeden z nich – plešatý, s lesklou lebkou – pokývne dozorkyni. „Ránko, slečno.“

Pak upře pohled na mě. Všichni se na mě zadívají. Zčervenám. Zrudnu. Silně.

Počkám, až projdou. „Mají dovoleno se jen tak procházet?“

„Jenom když přecházejí.“

„Co to znamená?“

„Když jsou muži mimo své křídlo a míří například do tělocvičny nebo do kaple nebo na vzdělávání. Není potřeba takový dozor, je

to jiná situace, než když dozorcí doprovázejí každého vězně individuálně.“

Chci se jí zeptat, kdy potřebují vězni individuální doprovod. Ale místo toho se přistihnu, že se dílem z nervozity ptám na něco úplně jiného.

„Můžou si vybrat, jakou barvu oblečení si vezmou? Třeba tu zářivě oranžovou?“

„Barva ukazuje, ze kterého jsou křídla. A na nic takového se jich neptejte, nebo si budou myslet, že se o ně zajímáte. Někteří z těch mužů jsou nebezpečně chytrí. Budou se vás snažit zmanipulovat, když si nebudete dávat pozor. Spřátelit se s vámi, aby vás dostali na svou stranu nebo abyste ztratila ostražitost. A než se nadějete, budou z vás tahat informace, aniž byste si to uvědomila, nebo vás přinutí dělat něco, co byste neměla.“

To je směšné! Jaký trouba by se nechal takhle nachytat? Teď jsme se zastavily. Křídlo D. Další sada dvojitých dveří a bran. Projdu a dozorkyně za námi zavře. Před námi se táhne široká chodba s místnostmi po obou stranách. Tři muži tu čekají, jako by postávali někde na ulici. Všichni na nás zírají. Čtvrtý muž je plně zaměstnán čištěním akvária a stojí zády k nám. Přijde mi to naprosto neslučitelné – vrazi pěstují zlaté rybky? –, ale než se stihnu na něco zeptat, dozorkyně mě odvede do kanceláře po levé straně.

Za stolem sedí dva mladí muži. Moc se neliší od těch, kteří postávají venku na chodbě – krátké vlasy a zvědavé pohledy –, až na to, že mají uniformu. Uvědomuju si, jak se mi sukně zařezává do pasu, a znovu si přeju, abych se v Itálii víc hlídala. Je hledání útěchy v jídle na líbánkách normální?

„Advokát pro *pana* Thomase,“ ohlásí moje průvodkyně. „Pana“ vysloví s důrazem. Zní to sarkasticky.

„Tady se prosím podepište,“ požádá mě jeden z dozorců. Jeho pohled putuje od mé aktovky na můj hrudník a pak zase zpátky k aktovce. Všimnu si, že před ním leží bulvár se spoře oděnou modelkou. Pak pohlédne na hodinky. „Máte pět minut zpoždění.“

To není moje chyba, chci se bránit. Zdržela mě vaše kontrola. Ale něco mi napovídá, abych držela jazyk za zuby a schovala si to pro bitvy, na kterých bude záležet.

„Slyšel jsem, že Thomas chce obnovení procesu,“ poznamená druhý muž. „Některý lidi to prostě nevzdaj, co?“

Za námi se ozve zdvořilé odkašlání. Ve dveřích kanceláře stojí vysoký, dobře stavěný, tmavovlasý muž s krátkou bradkou. Jeden z těch, co čekali na chodbě, uvědomím si. Ale místo toho, aby na mě zíral, se odměřeně usmívá. Paži má napřaženou. Sevře mi pevně ruku a potřeše jí. Tohle je zkušený prodejce, připomenu si.

Nevypadá jako typický vězeň, nebo alespoň jako ten typ, který jsem si představovala. Nemá žádná viditelná tetování na rozdíl od dozorce vedle mě, který se pyšní červenomodrou dračí hlavou na paži. Můj nový klient má na ruce draze vypadající hodinky a na nohou vyleštěné hnědé polobotky, které mezi teniskami ostatních mužů vyčnívají a tlučou se se zelenou vězeňskou uniformou. Získám dojem, že tenhle muž je spíš zvyklý na sako a kravatu. A opravdu, teprve teď si všimnu, že pod předepsanou teplákovou bundou vykukuje bílý nažehlený límeček košile. Krátký, nicméně dobře střižený účes odhaluje vysoké čelo nad párem tmavého obočí. Jeho oči napovídají, že jde o někoho ostražitého, kdo v něco doufá a je lehce nervózní, to vše najednou. Když promluví, zazní hluboký hlas. Jistý, ale s přízvukem, který není ani drsný, ani vybroušený. Mohl by to být náš soused. Jiný právník. Nebo manažer místního lahůdkářství.

„Jsem Joe Thomas,“ představí se a pustí mou ruku. „Děkuju, že jste přišla.“

„Lily Macdonaldová,“ odpovím. Šéf mi doporučoval, abych použila obě jména. („Potřebujete si udržet odstup,“ říkal, „ale nechcete působit nadřazeně. Křehká rovnováha ve vztahu právník–klient.“)

Na tváři Joea Thomase se mezitím objeví výraz tichého obdivu. Znovu zčervenám, tentokrát méně ze strachu a více z rozpaků. Při těch pár příležitostech, kdy se mi dostalo nějaké pozornosti, jsem nikdy nevěděla, jak mám zareagovat. Natož teď, když je to tak očividně nevhodné. Nikdy z hlavy nedostanu ten neustále popichující hlas ze svých školních dob. *Thustá Lily. S těžkými kostmi. Macatá.* Celkem vzato pořád nemůžu uvěřit, že nosím snubní prsten. Najednou mi před očima vytane obraz Eda v posteli na našich lůžkách. Teplé slunce pronikající smetanově bílými okenicemi. Můj manžel otvírá ústa, aby něco řekl, a pak se ode mě odvrátí...

„Pojďte za mnou,“ vyštěkne jeden z dozorců a s trhnutím mě vrátí zpátky do reality.

Spolu s Joem Thomasem kráčíme chodbou. Kolem těch pohledů. Kolem muže čistícího akvárium s takovou péčí, která by kdekoli jinde byla až dojemná. A směrem k místnosti označené cedulkou „Návštěvy“. Je malá. Zamřížovaným oknem vidíte ven na betonový dvorek. Všechno uvnitř je šedé: stůl, kovové židle po obou jeho stranách, zdi, až na jednu výjimku – plakát s duhou. Pod ní stojí velkými fialovými písmeny vytištěné slovo NADĚJE.

„Budu venku za dveřmi,“ prohlásí dozorce. „V pořádku?“ Každé slovo nese nádech odporu, který se zdá být určený oběma z nás.

„Vězeňští dozorcí nemají advokáty příliš v lásce,“ varoval mě můj šéf. „Myslí si, že jim kazíte hru. Znáte to. Snažíte se vyvléknout odsouzené z háčku, zatímco policie i prokurátor potili krev a slzy, aby je dostali za mříže.“

Když to podal takhle, pochopila jsem, co má na mysli.

Joe Thomas se na mě teď tázavě dívá. Seberu odvahu a pohled mu oplatím. Jsem sice vysoká, ale on je vyšší. „Návštěvy probíhají zpravidla na dohled, ale nikoli nutně na doslech vězeňského dozorce,“ dodal můj šéf. „Vězni totiž často řeknou víc, když s nimi dozorce nezůstane v místnosti. Ale věznice se liší. Někde vám nedají na výběr.“

Tady ano.

Ne, není to v pořádku, chce se mi říct. Prosím, zůstaňte tu se mnou.

„Ano, děkuji.“ Můj hlas patří někomu jinému. Někomu statečnějšímu. Někomu zkušenějšímu.

Dozorce vypadá, jako by chtěl pokrčit rameny, jenže ve skutečnosti to neudělá. „Zaklepejte na dveře, až skončíte.“

Pak nás tu zanechá spolu.

O samotě.

4 Carla

Čas se pomalu vlekl. Jako by uběhla celá věčnost od chvíle, kdy si dnes ráno všimla, jak se na ni ta tlustá zlatovlasá paní dívá, pomyslela si Carla. Ale v žaludku jí kručelo hladu. Určitě už bude brzy poledne.

Sklíčeně upřela pohled na hodiny ve třídě. Velká ručička byla na desítce a malá na dvanáctce. Znamená to, že je deset minut po dvanácté? Nebo dvanáct minut po desáté? Nebo něco úplně jiného, protože jak vždycky říká Mamma: „V téhle zemi není nic stejné.“?

Carlin zrak putoval po lavicích kolem. Na každé ležela zelená housenka, přecpaná pastelkami, fixami a plnicími pery s opravdovým inkoustem. Jak nenáviděla svůj levný plastový penál s umolousaným zipem a uvnitř jen s propiskou, protože to bylo vše, co si mohla Mamma dovolit.

Nebylo divu, že se s ní nikdo nechtěl kamarádit.

„Carlo!“

Z hlasu učitelky až nadskočila.

„Možná bys nám to mohla přečíst ty!“ Ukáže na slovo na tabuli.

„Co podle tebe znamená?“

D O C H V I L N Ý ? Na tohle slovo ještě nenarazila, přestože si každý večer v posteli četla ve *Slovníku pro děti*. Zatím byla u „B“.

B jako beran.

B jako boule.

B jako bystrý.

Pod peřinou si Carla pečlivě zapsala význam každého slova a přikreslila k němu malý obrázek, aby jí připomínal, co znamená.

Beran byl jednoduchý. Bystrý bylo složitější.

„Carlo!“ Hlas učitelky zněl přísněji. „Už jsi zase duchem někde jinde?“

Kolem se zvedla vlna smíchu. Carla zrudla. „Ona to neví,“ pokřikoval chlapec za ní, jehož vlasy měly barvu mrkve. A pak trochu tišeji, aby to učitelka neslyšela: „Chlupatá Carla Špagoletti to neví!“

Smích byl hlasitější.

„Kevine,“ křikla učitelka, ale ne tak přísným hlasem jako předtím, když mluvila na Carlu. „Co jsi to říkal?“

Pak se zase obrátila a zabořila pohled do Carly sedící ve druhé řadě. Carla se rozhodla právě pro tohle místo, aby se něco naučila. Problémy dělali vždycky ti vzadu, a přitom jim to procházelo.

„Hláskuj to slovo, Carlo. Jakým písmenem začíná?“

„D“. To věděla. A pak „O“. A pak...

„No tak, Carlo.“

„Doh cvilný,“ řekla dívka nahlas.

Pišťení a výbuchy smíchu kolem ní byly ohlušující. „Doma jsem se dostala jenom k B,“ pokoušela se omluvit svoji neznalost. Nešlo to. Její hlas zanikl – nejen v posměšcích, ale také v hlasitém zvonění. Hned se zatřepetaly učebnice, nohy zadupaly na podlaze a učitelka opakovala něco o nových pravidlech během pauzy na oběd.

Oběd? Tak to musí být dvanáct a deset minut, ne deset a dvanáct minut! Třída zůstala prázdná. Carla nasávala ten klid.

Chlapec s mrkvovými vlasy nechal svou zelenou housenku ležet na lavici.

A ta na ni teď mrkla. *Charlie*, řekla. *Jmenuju se Charlie.*

Carla se neodvažovala ani dýchat. Po špičkách k ní došla a pohladila ji po srsti. Potom pomalu (vyplašeně pomalu) zastrčila Charlieho za košili. Měla už „skoro nárok“ na první podprsenku, říkala Mamma. Zatím si musí vystačit s tíllem. Ale i za něj se dalo něco schovat, přesně tak jako si Mamma často schovávala bankovky „pro případ nouze“.

„Teď jsi můj,“ zašeptala, když si natáhla přes košili svetr. „On si tě nezaslouží.“

„Co tu děláš?“ Učitelka strčila hlavu do dveří. „Už jsi měla být v jídelně. Okamžitě běž dolů.“

Carla se rozhodla, že si sedne jinam než ostatní děti, uvědomovala si, jak jí Charlie leží na prsou. Ignorovala obvyklé zlomyslné poznámky („Nepřinesla sis vlastní špagety, Carlo?“) a prokousala se miskou tuhého masa. Když bylo po obědě a měla si jít hrát ven na hřiště, zašla do nejvzdálenějšího rohu, kde si sedla na zem a snažila se být neviditelná.

Většinou byla nešťastná. Cítila se ostrčená. Ale teď ne. Ne teď, když měla svou vlastní zelenou housenku, která byla tak teploučká a příjemná na dotek. „Budeme na sebe dávat pozor,“ zašeptala Carla.

Ale co se stane, až přijdou na to, že jsi mě vzala? zašeptal Charlie.

„Něco vymyslím.“

Au!

Rána do hlavy přišla tak rychle, že Carla sotva zahlédla fotbalový míč letící vzduchem. Hlava se jí zatočila a najednou měla pocit, jako by jí pravé oko vůbec nepatřilo.

„Jsi v pořádku? Carlo, jsi v pořádku?“ Učitelčin hlas k ní přicházel z velké dálky. Rozmazaně zahlédla, jak v dálce jiná učitelka křičí na chlapce s mrkvovými vlasy.

„Kevine! Dnes ráno jsme vám o tom novém pravidle říkali naprosto jasně. Žádné míčové hry v této části hřiště. Podívej se, co jsi provedl.“

Tohle je naše šance, syknul Charlie. *Řekni jí, že musíš jít domů, a pak můžeme utéct dřív, než si všimnou, že jsem zmizel.*

Carla se vrávoravě postavila na nohy, opatrně, aby neudělala nějaký náhlý pohyb, který by prozradil jejího nového kamaráda. Složila ruce na hrudi, aby skryla Charlieho obrys, a povedlo se jí usmát se. Vykouznila jeden z těch statečných úsměvů, které si cvičila před zrcadlem. Tenhle trik se naučila od matky. Mamma každý večer předváděla před zrcadlem celou řadu různých pohledů, které pak používala, jakmile přijel muž s nablýskaným autem. Šťastný úsměv, když dorazil včas. Poněkud smutný úsměv, když se opozdil. Úsměv s lehce pokrčeným nosem, když se ho ptala, jestli si dá ještě jednu sklenku. A nakonec úsměv, při kterém se Carle nedívala do očí, to když jí říkala, že má jít spát, aby mohla s Larrym poslouchat hudbu o samotě.

Carla teď nasadila ten poněkud smutný úsměv. „Bolí mě oko. Chtěla bych jít domů.“

Učitelka se zamračila a odvedla ji do sborovny. „Musíme zavolat matce, jestli je doma.“

Aiuto! Pomoc! To ji nenapadlo. „Náš telefon, on nefunguje, protože jsme nezaplatily účet. Ale Mamma, ona tam je.“

„Určitě?“

Ta první část byla pravda. Mamma se chystala říct Larrymu o telefonu, až příště přijde. On potom zaplatí, aby zase fungoval. Ale ta druhá část – že je matka doma – pravda nebyla. Mamma určitě ještě pracovala.

Jenže Carla se nějak musela dostat domů, než se přijde na to, že má Charlieho za košilí.

„Tady je číslo do práce,“ oznámila učitelka, která otevřela její složku. „Zkusíme to, pro jistotu.“

To byl konec. S chvěním naslouchala rozhovoru.

„Aha.“ Učitelka zavěsila. Pak se obrátila zpátky na Carlu a vzdychla. „Zdá se, že si tvoje matka vzala volno. Víš, kde je?“

„Říkala jsem to. Je doma!“ Lež jí přišla na jazyk tak snadno, jako by ji tam někdo pečlivě umístil. „Můžu jít domů sama,“ dodala. Zdravé oko upírala na učitelku. „Není to daleko.“

„Obávám se, že to ti nemůžeme dovolit. Je ještě někdo další, komu bychom mohli zavolat? Třeba soused, který by zašel za matkou a přivedl ji k telefonu?“

Krátce pomyslela na zlatovlasou paní a jejího manžela. Jenže Carla ani Mamma s nimi nikdy nemluvily. „Musíme se držet stranou.“ To Mamma vždycky říkávala. Larry to tak chtěl. Chtěl je mít pro sebe.

„Ano,“ pípla zoufale Carla. „Mámin kamarád. Larry.“

„Máš jeho číslo?“

Zavrtěla hlavou.

„Slečno. Slečno!“ Jedno z dětí z její třídy klepalo na dveře. „Kevin trefil někoho dalšího!“

Učitelka zaúpěla. „Už jdu.“ Po cestě minuly paní, která v její třídě vypomáhala. Byla tu nová a pořád nosila sandály, dokonce i když přšelo. „Sandro, dovedeš mi tohle dítě domů, ano? Je to jen pár zastávek. Její matka tam zřejmě bude. Kevine? Okamžitě toho nech!“

Když s ženou v sandálech vyrazila na cestu, začala být Carla opravdu nesvá. V oku jí tak moc pulzovalo, že sotva viděla. Měla rozbité obočí a bolest jí tepala v hlavě. Nic z toho ale nebylo tak hrozné jako jistota, že maminku nezastihnou doma a Carla se pak bude muset vrátit zpátky do té příšerné školy.

Neboj se, zašeptal Charlie. Na něco přijdu.

Tak si ale pospěš!

„Znáš kód?“ zeptala se žena v sandálech, když se zastavily před domovním vchodem. Samosebou. Dveře se rozlétly. Když zaklepaly na byt číslo 7, nikdo neotevřel, přesně jak předpokládala.

„Možná šla máma pro mléko,“ řekla zoufale. „Můžeme jít dovnitř a počkat, než se vrátí.“

Carla to tak vždycky dělala, než se Mamma vrátila z práce. Převlékla se, trochu poklidila (protože po ránu Mamma vždycky pospíchala) a začala připravovat věci na rizoto nebo těstoviny k večeři. Jednou, když se opravdu nudila, podívala se pod máminu postel, kde byly schované „zvláštní věci“. Našla tam obálku s fotografiemi. Na všech byl tentýž mladý muž s kloboukem legračně na stranu a sebejistým úsměvem. Něco jí napovědělo, aby je zase vrátila zpátky a nezmiňovala se o tom. Ale tu a tam, když Mamma nebyla doma, se na ně chodila dívat.

Jenže teď zjistila (když si přisunula židli, která stála na druhém konci chodby), že klíč není na svém obvyklém místě na římse nad dveřmi. Byt číslo 7. Sedmička je šťastné číslo, říkala Mamma, když se sem stěhovaly. Stačí, když počkají, až štěstí přijde.

Kdyby tak měla klíč od zadního vchodu u popelnic za byty. Jenže tenhle klíč byl určený pro Larryho, aby mohl přijít, kdykoli chtěl, a odpočinout si s Mamma. Ta žertovala, že měl svůj vlastní, soukromý vchod v přízemí!

„Nemůžu tě tu nechat.“ Hlas ženy v sandálech si stěžoval, jako by to byla Carlina chyba. „Budeme se muset vrátit.“

Ne. Prosím, to ne. Z Kevina měla hrůzu. A z ostatních dětí také. Charlie, *udělej* něco!

Vtom zaslechla zřetelné zvuky těžkých kroků mířících nahoru k nim.

5 Lily

ŘÍZENÍ ZŘÍZENÍ SPŘÍZNĚNÍ

Joe Thomas sedící naproti mně píše slova na kus papíru.

Odhru si vlasy z čela a zastrčím si je za uši jako obvykle. Snažím se ignorovat zápach zelí, který sem přichází z chodby, a znovu se podívám na ty tři řádky na stole mezi Joem Thomasem a mnou. Okouzlující muž, se kterým jsem se před hodinou poznala, zmizel. Tenhle muž pronesl sotva pár slov. Právě teď odkládá pero, jako by čekal, co já na to. Rozhodl se, že bych měla hrát podle jeho pravidel.

Někoho jiného by to asi znervóznilo.

Mně ovšem přijde vhod veškerá praxe, kterou jsem získala během svého dospívání. Když byl Daniel ještě naživu (pořád se musím nutit, abych to vůbec dokázala vyslovit), psával slova a věty různými způsoby. Vzhůru nohama. Pozpátku. Na přesáčku.

Nemůže si pomoci, zastávala se ho matka. Ale já vím, že mohl. Když jsme byli spolu sami, jen my dva, psal můj bratr normálně. *Je*

to hra, říkaly jeho oči, ze kterých koukalo rošťáctví. *Přidej se ke mně! My proti nim!*

Právě teď mám podezření, že Joe Thomas se mnou také hraje hru. A to mi zcela nečekaně dodá sílu. Vybral si špatného člověka. Já všechny ty triky znám.

„Řízení, zřízení,“ přečtu slova rázně. „Dají se najít různá spřízněná slova, že ano?“

Joe Thomas scvakává paty k sobě. Klap, klap. Klap, klap. „To tedy ano. Ale ne všichni tak uvažují.“

Napůl se zasměje. Suše. Jako by ti, kteří neuvažují stejným způsobem, o něco přicházeli.

Zajímalo by mě, kdo tu vyvěsil ten plakát s fialovým nápisem NADĚJE. Snad nějaký dozorce, v dobrém úmyslu? Nebo nějaký návštěvník-lidumil? Už začínám zjišťovat, že za mřížemi můžete narazit na různé lidi.

Patří mezi ně také můj klient.

Tedy, i mně samotné by se trocha naděje hodila. Pohlédnu do papíru. „Vezměme si to ‚zřízení‘. Ve zprávě se píše, že vaše přítelkyně byla hrozně zřízená, protože jí vroucí voda ve vaně sloupala pokožku.“

V obličejí Joea Thomase se nic nepohne. Co vlastně čekám? Teď už musí být zvyklý na obviňování a výčitky. O ně v téhle věznici jde. Také byste to mohli nazývat „diskuzí“. Psychologové rozebírají důvody, proč vězni spáchali své zločiny. Ostatní muži ve skupinách dělají totéž. Sexuální násilník se dožaduje odpovědi, proč jiný zločinec podřízl své matce krk. A ten se zase ptá toho druhého, proč se účastnil hromadného znásilnění třináctileté dívky.

Můj šéf mě s velkým potěšením zasvětil. Snad mě chtěl trochu vyděsit. Přesto jsem teď tady, ve věznici, a cítím, jak mě pomalu a nechtěně přepadá zvědavost. *Proč* Joe Thomas zavraždil svou přítelkyni ve vaně plné vařící vody?

Tedy jestli to udělal.

„Projděme si argumentaci obžaloby ze soudního procesu,“ prohodím.

V obličejí má netečný výraz, asi jako kdybychom si měli projít nákupní seznam.

Nahlédnu do svých poznámek, i když se tím gestem spíš chci vyhnout jeho temnému pohledu, než že bych si potřebovala osvěžit

paměť. Dobrý právník musí mít fotografickou paměť. V té své si vybavuju každý detail. Jsou okamžiky, kdy si přeju, abych to neuměla. Ale právě teď to je životně důležité.

„Se Sarah jste se k sobě sestěhovali pár měsíců po tom, kdy jste se potkali v místní hospodě. Její přátelé u soudu popsali, že váš vztah byl ‚jako na houpačce‘. Oběma rodičům, jak shodně dosvědčili, si stěžovala, jak ji pořád kontrolujete a jak se bojí, že jí ublížíte. Podle policejní zprávy vás Sarah jednou nahlásila, když jste ji strčil ze schodů a zlomila si zápěstí. Nicméně stížnost později sama stáhla.“

Joe Thomas rychle přikývne. „To je pravda. Spadla, byla totiž opilá, i když slíbila, že s tím přestane. Ale nejdřív obvinila mě, protože nechtěla, aby se její rodina dozvěděla, že zase pije.“ Pokrčí rameny. „Alkoholici si umějí hrozně vymýšlet.“

Copak to sama nevím?

„Jenže vaše předchozí přítelkyně proti vám také vznesla obvinění. Nahlásila, že jste ji pronásledoval.“

Vydá podrážděný zvuk. „Neříkal bych tomu pronásledování. Jen jsem za ní párkrát šel, abych se přesvědčil, že jde opravdu tam, kam tvrdila. Navíc to obvinění stáhla.“

„Protože jste jí vyhrožoval?“

„Ne. Došlo jí, že jsem ji sledoval, protože mi na ní záleželo.“ Zadívá se na mě prázdňým pohledem. „Stejně jsem ji krátce potom pustil k vodě.“

„Proč?“

Upře na mě pohled vyjadřující, že to je snad jasné. „Přestalo mi na ní záležet, nežila totiž podle mých pravidel.“

Tolik o posedlosti kontrolou.

„A pak jste potkal Sarah.“

Přikývne. „O jeden rok a dva dny později.“

„Zdá se, že to víte jistě.“

„Mám paměť na čísla a data.“

Neříká to, aby se chlubil. Je to spíš konstatování už tak zřejmé skutečnosti, že snad ani není nutné se o tom zmiňovat.

Pokračuju. „Vaši sousedé vypověděli, že v ten večer, co zemřela, od vás slyšeli křik.“

Joe zavrtí hlavou. „Jonesovi? Ti dva by o nás řekli cokoli. Pořád jsem to svému advokátovi opakoval. Měli jsme s nimi problémy, co jsme se nastěhovali.“

„Takže se domníváte, že si to vymysleli? Proč by to dělali?“

„Já nejsem oni, takže to nemůžu vědět, jasný? Ale jak jsem uvedl, nevycházeli jsme spolu dobře. Pořád jim doma řvala televize na plný pecky. Nikdy jsme neměli chvíli klidu. Stěžovali jsme si, jenže nás neposlouchali. A starému Jonesovi se nelíbilo, když jsem ho sprdnul kvůli jeho zahradě. Byla neskutečně zanedbaná. Projevovalo se to i na naší zahradě, kterou, rád bych dodal, jsem udržoval v dokonalém stavu. Potom začali být opravdu nepříjemní. Vyhrožovali nám. Házeli smetí na naši zahradu.“ Stiskne rty. „Ale obviňovat mě z vraždy, to je trochu moc.“

„A co vaše otisky prstů na bojleru?“ poukážu na příslušnou řádku ve zprávě. „Obžaloba tvrdila, že jste zvýšil teplotu vody na maximum.“

Tmavé oči ani nemrknou. „Už tenkrát jsem to u soudu vysvětloval. Je třeba to opakovat? Plamínek pořád zhasínal, takže jsem musel bojler znovu a znovu zapínat. Moje otisky byly logicky všude.“

„Tak jak Sarah zemřela, když jste ji nezavraždil? Jak vysvětlíte ty modřiny na jejím těle?“

Začne bubnovat prsty na stole v tichém rytmu. „Podívejte se. Já vám řeknu přesně, jak se to stalo. Ale musíte mě to nechat vyprávět podle mého.“

Dojde mi, že tenhle muž potřebuje mít věci pod kontrolou. Možná mu to na chvíli dovolím. Uvidíme, co tímhle způsobem dokážu odhalit. „Dobře.“

„Přišla z práce pozdě. Byly dvě minuty po osmé, když se vrátila. Většinou chodila v šest. Přesně.“

Nemůžu si pomoci, ale musím mu skočit do řeči. „Jak to můžete vědět tak přesně?“

Z jeho výrazu poznám, že jsem řekla něco opravdu pitomého. „Protože dojít z obchodu domů trvalo rovných jedenáct minut. Byl to jeden z důvodů, proč jsem ji přesvědčoval, aby tu práci vzala, když jsme se nastěhovali. Čistě praktická věc.“

V duchu se vrátím k profilu Sarah. „Prodavačka v obchodě s oblečením“. Člověku hned naskočí stereotypní obrázek. Pokárám se. Já přece nejsem typický právník. Ed není typický zaměstnanec reklamní agentury. A Joe? Je Joe typický pojišťovák? To netuším. Rozhodně je velmi přesný, pokud jde o čísla.

„Pokračujte,“ povzbudím ho.

„Byla opilá. Očividně.“

„Jak to?“

Další pohled, který naznačoval: „Jste snad pitomá?“

„Stěží udržela rovnováhu. Táhlo z ní víno. Ukázalo se, že měla i půl lahve vodky, ale to po čichu těžko poznáte.“

Nakoukla jsem do své složky. Má pravdu. Měla vysokou hladinu alkoholu v krvi. Ale to nedokazuje, že ji nezabil. „A potom?“

„Pohádali jsme se, protože přišla pozdě. Jako vždycky jsem vařil večeři. Lasagne s česnekem, bazalkou a rajčatovou omáčkou. Jenže se už úplně vysušily a nebyly dobré. Tak jsme se pohádali. Dost nahlas, to připouštím. Ale nešlo o žádný řev, jak tvrdili sousedi.“ Obličej se mu znechuceně sraští. „Pak se pozvracela, zaneřádila tím podlahu v kuchyni.“

„Protože byla opilá?“

„Nedělají to snad lidi, když to přeženou? Nechutný. Potom se zdálo, že se jí ulevilo, ale byla celá pozvracená. Poslal jsem ji vykoupat se. Řekl jsem, že jí napustím vodu, což jsem dělal vždycky. Ale nechtěla o tom ani slyšet. Zabouchla za sebou dveře a pustila si v koupelně rádio. Radio 1. Svou oblíbenou stanici. Tak jsem ji nechal být a šel umýt nádobí.“

Přeruším ho. „Nebál jste se ji nechat samotnou ve vaně, když byla opilá?“

„Nejdřív ne. Jak jsem právě řekl, bylo jí rozhodně líp, když se vyzvracela – vypadala střízlivěji –, a stejně, co jsem mohl dělat? Báł jsem se, že mě zase nahlásí na policii. Sarah uměla být velmi vynalézavá.“

„Takže kdy jste ji šel zkontrolovat?“

„Asi po půlhodině jsem si začal dělat starosti. Neslyšel jsem šplouchání a neodpovídala, když jsem klepal. Tak jsem vstoupil dovnitř.“ V obličejí se mu objeví prázdný výraz. „A pak jsem ji našel. Skoro jsem ji nemohl poznat, i když ležela obličejem nahoru. Měla fialovou kůži. Tmavě červenou a fialovou. Na některých místech se loupala. Naskákaly jí obrovské puchýře.“

Mimoděk se otřesu.

Joe se na okamžik odmlčí. Jsem ráda. „Musela uklouznout a spadnout do vany. A ta voda byla tak horká,“ pokračuje. „Mnohem teplejší, než byste čekala po třiceti minutách, takže vůbec netuším, jak

vařící musela být, když do ní spadla. Sám jsem se opařil, když jsem ji zvedal. Zkusil jsem ji vzkřísit, ale nikdy jsem nebyl na žádném kurzu první pomoci. Nevěděl jsem, jestli to dělám správně. Tak jsem vytočil záchranku.“

Poslední věty pronese klidným, vyrovnaným tónem. Nijak rozrušeně. Ale ani ne zcela nezaujatě. Jako někdo, kdo se snaží udržet vše na uzdě.

„Dle vyjádření policie jste nevypadal moc rozrušeně, když dorazili na místo.“

Jeho oči se na mě zase upřou. „Lidé projevují emoce různě. Kdo může tvrdit, že člověk, který běduje nejhlasitěji, strádá nejvíc?“

Na tom něco je.

„Říkám vám pravdu,“ dodá pevně.

„Ale porota vás shledala vinným.“

Cítím, jak jeho pohled přitvrdí. „To se spletli. Moji obhájci byli kretění.“

Plakát NADĚJE se nám vysmívá.

„Návrh na obnovu řízení se většinou podává v případě, že existují nové důkazy. Kostra toho, co jste mi teď vylíčil, už je v záznamech. I kdyby to byla pravda, nemáme nic nového, co by vaši nevinu prokázalo.“

„To vím.“

Začínám ztrácet trpělivost. „Takže máte nějaké nové důkazy?“

Upřeně na mě hledí. „Je na vás, abyste je našla.“ Znovu vezme do ruky propisku. Slovo spříznění teď píše pořád dokola.

„Pane Thomasi. Máte nějaké nové důkazy?“

Pokračuje v psaní. Je to snad nějaká nápověda?

„Co myslíte?“

Mám chuť po něm vztekle vyjet. Ale čekám. Mlčení je další trik, který jsem se naučila od bratra.

Je slyšet jen vytrvalé tikání hodin, kterých jsem si předtím nevšimla. Pod nimi je zastrčený lístek s ručně napsaným NESUNDAVAT. Nedokážu se ovládnout a zasměju se. To stačí, abych prolomila ticho.

„Jeden z chlapů ty poslední ukradl.“ Joea Thomase to očividně také pobavilo. „Rozebral je na součástky, aby zjistil, jak fungují.“

„Povedlo se mu to?“ zajímám se.

„Ne. Rozbily se.“ Jeho výraz opět ztvrdne. Prstem načrtne pomyslnou čáru přes krk. „Kaput.“

To gesto má očividně sloužit k tomu, aby mě zastrašil. Ale uvnitř mě naroste odhodlání nedat to najevo. Opatrně se podívám na druhou stranu stolu na kus papíru. „Co má znamenat to ‚spříznění‘?“

„Rupert Brooke.“ Pronese to, jako by to bylo zřejmé. „Přece to znáte: Je ještě med, co v čaj si dám?“ Kostelní zvony, duše spřízněné, louky zelené a tak.“

Jsem překvapená. „Máte rád válečné básníky?“

Pokrčí rameny a podívá se z okna směrem na dvůr. „Já je přece neznal osobně, že? Tak jak můžu říct, jestli je mám rád? Ale dokážu pochopit, jak se cítili.“

„Jak?“

Jeho tvář se otočí ke mně. „Vy jste si svůj domácí úkol neudělala moc pečlivě, vidíte, slečno Hallová?“

Ztuhnu. Copak mě neslyšel, když jsem se představila jako Lily Macdonaldová? A jak ví, že jsem se za svobodna jmenovala Hallová? Hlavou mi bleskne vzpomínka na to, jak Edova teplá ruka drží u oltáře tu mou. Tahle schůzka byla domluvená ještě před mou svatbou, je tedy možné, že Joeovi Thomasovi řekli mé původní jméno. Možná pořádně neposlouchal, když jsem se představila. Instinkt mi napoví, že v této fázi bude lepší ho neopravovat. Oprava by nám asi k dobrému začátku nepomohla.

Kromě toho mi větší starost dělá ta zmínka o domácím úkolu. Co mi uniklo? Právnick si nemůže dovolit se zmýlit, jak nám všem pořád dokola opakuje šéf. Až doposud se mi dařilo dobře. Ne jako jednomu z nově kvalifikovaných kolegů, kterého přijali ve stejném měsíci jako mě, ale už ho vyhodili, protože nedokázal podat odvolání ve stanovené lhůtě.

„To v poznámkách nenajdete,“ dodá, když si všimne mého sklopeného pohledu. „Ale doufal jsem, že se vaši kolegové budou víc snažit. Zamyslete se nad tím. Váleční básníci. Čím si prošli? Jaké chování projevovali, když se vrátili domů?“

Připadám si jako tápající student ve školní vědomostní soutěži. „Byli v šoku,“ odpovím. „Mnozí přestali mluvit kvůli posttraumatické stresové poruše.“

Přikývne. „Pokračujte.“

Zoufale se snažím oprášit své znalosti jedničkářky. „Někteří z nich se chovali násilně.“

Joe Thomas se opře a založí paže. Na tváři spokojený úsměv. „Přesně tak.“

Tohle nedává žádný smysl. „Ale vy jste v armádě nebyl.“

„Ne.“

„Tak proč jste zabil svou přítelkyni?“

„Hezký pokus. Trvám na své nevině. Vzpomínáte si? Porota se zmýlila. Proto chci obnovit řízení.“ Zabodne dlouhý umělecký prst, který se nehodí k jeho robustní postavě, do mých poznámek. „Všechno je tady. Tedy až na tuhle extra náповědu. Teď je to na vás.“

Ozve se skřípnutí židle na podlaze a Joe Thomas nečekaně vstane. Na okamžik se mi celá místnost zatočí před očima a v ústech mi vyschne. Co se děje? Víím pouze to, že jeho velmi tmavé, takřka černé oči se dívají přímo skrze mě. Vědí, co je uvnitř mě. Vidí věci, které Ed nespatriil.

A co je nejdůležitější, neodsuzují mě.

Nakloní se ke mně. Zachytím jeho pach. Nedokážu ho pojmenovat. Není to vůně kolínské s borovicí nebo citronem, jakou používá můj manžel. Spíš je to syrová, vlhká, zemitá živočišná vůně. Cítím, jak se mi najednou podivně nedostává dechu.

BUM!

Nadskočím. Stejně tak i on. Ohromeně se oba podíváme na okno, odkud ten zvuk přišel. Za ním je vidět velký šedivý holub, který snad ztuhl ve vzduchu. Bílé peříčko lehce poletuje ve vánku: pták musel narazit do skla. A jako zázrakem teď odlétá pryč.

„Je naživu,“ vydechne Joe Thomas rozhodně. „Ten minulý umřel. Člověk by si myslel, že je mříže odradí, vidíte? Ale jako kdyby měli svou hlavu. Možná ji i mají. Koneckonců ptáci se dostanou do takových výšek, o kterých se nám ani nezdá.“

Zločinci, jak mě varoval můj šéf, můžou být v určitých oblastech pozoruhodně jemní. Nenechte se tím oklamat.

„Chci, abyste odešla a vrátila se příští týden.“ Instrukce vystříhne, jako kdyby se scéna s holubem vůbec neodehrála. „Do té doby budete muset pracovat na spojení mezi válečnými básníky a mnou. Tím získáte základ pro návrh na obnovu řízení.“

To by stačilo. „Tohle není hra,“ řeknu stroze, abych zamaskovala nevysvětlitelnou směsici strachu a vzrušení, která mi buší v hrudi.

„Víte stejně dobře jako já, že zorganizovat návštěvu advokáta není jen tak. Je možné, že se sem nějakou dobu nedostanu. Musíte co nejdříve využít tuhle návštěvu.“

Pokrčí rameny. „Když myslíte.“ Pak pohlédne na moje opálené zápěstí se stříbrným náramkem a přejede zrakem dolů k lesklému zlatému snubnímu prstenu, obtěžkanému novotou. „Mimochodem, spletl jsem se, vidíte? Jste paní Macdonaldová, že? Věřím, že jste měla hezké líbáňky.“

Když mě taxikář vysazuje na stanici, ještě se třesu. Jak mohl Joe Thomas vědět, že jsem byla na líbáňkách? Je možné, že se můj šéf někomu zmínil, když připravoval podklady pro návštěvu, zatímco jsem byla pryč? Pokud ano, bylo by to v přímém rozporu s jinou radou, kterou mi dal: „Ujistěte se, že neprozradíte žádné osobní informace. Je životně důležité zachovat mezi sebou a klientem hranice.“

Ta rada, podobně jako varování dozorkyně ohledně „ovlivňování“, se zdála tak samozřejmá až zbytečná. Stejně jako většinu lidí (alespoň jak se mi zdá) mě šokuje, když se občas v novinách píše o tom, že měl nějaký návštěvník nebo dozorce poměr s vězněm. Ani jednou jsem nečetla, že by podobnou věc udělal právník. A pokud jde o ty divné myšlenky, které mi právě probíhají hlavou, to jsou jen nervy. Nic víc. Spolu s mým zklamáním z Itálie.

A co se týče Joeova „omylu“ s mým jménem, pořád si říkám, jestli to nepopletl naschvál. Třeba aby mě vyvedl z rovnováhy. Ale proč? „Pět liber třicet, slečno.“

Taxikářův hlas mi přeruší tok myšlenek. Jsem za to rozptýlení vděčná a hledám v peněžence drobné.

„To je euro.“ Jeho hlas zní podezřívavě, jako bych se mu minci snažila podstrčit záměrně.

„Promiňte.“ Zrudnu a najdu správné peníze. „Byla jsem v zahraničí a musely se mi pomíchat drobné.“

Zdráhavě si ode mě vezme spropitné, očividně jsem ho nepřesvědčila. Omyl. Prostý omyl. Přesto takový, který lze velmi snadno považovat za lež. Takhle se cítí Joe Thomas? Je možné, že udělal chybu a má po krk toho být nepochopený, a tak se rozhodl se mnou hrát hry? Jenže to přece nedává smysl.

Zkontroluju hodinky. Je později, než jsem si myslela. Nepochybně využiju svůj čas lépe, když pojeďu domů a sepíšu si poznámky, než abych se vracela do kanceláře. Kromě toho si budu moct vyhledat Ruperta Brooka. Mému klientovi se sice povedlo vyvést mě z míry svými znalostmi týkajícími se mého soukromého života, zároveň ovšem upoutal mou pozornost tím nepříjemným způsobem, kdy máte pocit, že byste na nějakou otázku měli znát odpověď.

„Dostaňte z něj, co nejvíc půjde,“ kladl mi na srdce můj šéf. „Byl to on, kdo nás oslovil, abychom podali návrh na obnovu řízení. Znamená to, že musí existovat nějaký nový důkaz – ledaže chce jen získat pozornost. To se stává celkem často. Ať tak či onak, budeme potřebovat schopného advokáta, který vyjde z vašich podkladů a bude Thomase obhajovat u soudu.“

Jenže teď jsem si bolestně vědoma toho, že jsem se moc daleko nedostala. Na základě čeho můžeme navrhnout obnovení řízení? Snad pominutí smyslů? Nebo je jeho chování jen výstřední? Kolik klientů by svému advokátovi připravilo takovouhle hádanku? Přesto něco na Joeově příběhu zní pravdivě. Opilci opravdu lžou. Sousedé se můžou mstít. Poroty se občas mýlí.

Rozmanité argumenty probíhající mi hlavou způsobí, že cesta vlakem zpátky uběhne mnohem rychleji, než jak mi to připadalo ráno. Ani se nenaděju, aspoň mám ten pocit, a už sedím v autobuse domů. To slovo ve mně vyvolá zachvění. Domů! Ne domů do Devonu, ale do našeho domova v Claphamu, prvního společného domova čerstvě sezdaného páru. Budu mít čas začít připravovat večeři. Třeba boloňské špagety? Nic komplikovaného. Převléct se do té modré tuniky, kterou mi máma koupila na líbáanky. Trochu poklidit, aby tam bylo útulněji, až se Ed vrátí z práce. A přesto mi stále něco nepříjde v pořádku.

Při těch pár příležitostech, kdy jsem odešla z práce dřív, jsem si vždycky připadala jako provinilá školačka. A to jsem nebyla já. Má vysvědčení vždycky překypovala slovy jako „pečlivá“, což byla náplast na nepřítomnost přesvědčivější chvály, například „inteligentní“ nebo „bystrá“. Nebylo žádným tajemstvím, že všichni – a ze všeho nejvíc já – byli v šoku, když jsem se dostala na jednu z nejprestižnějších univerzit v zemi čistě díky tvrdé dřině. Stejně překvapení přišlo, když mě i přes silnou konkurenci přijali do advokátní kanceláře.

Pokud jste permanentně připraveni na to, že se něco pokazí, jste v šoku, když všechno vyjde.

„Proč chceš studovat práva?“ ptal se mě otec.

Ta otázka visela ve vzduchu zcela zbytečně.

„Samozřejmě kvůli Danielovi,“ odpověděla matka. „Lily chce dát svět do pořádku. Je to tak, zlatíčko?“

Když teď vystupuji z autobusu, uvědomím si, že jsem už dlouho na svého bratra nemyslela tolik jako dnes. Musí to být Joem Thomasem. Stejný defenzivní postoj. Arogance, která zároveň působí zcela zřetelně dojmem zranitelnosti. Stejná záliba ve hrách. Stejná neochota zařadit se do řady tváří v tvář jasnému protivníkovi.

Jenže Joe je zločinec, připomenu si. Vrah. Vrah, který tě dostal, vyčítám si popuzeně, když mířím k našemu bytu. Zastavím se, abych vybrala poštu ze schránky u vchodu. Složenka? Tak brzo?

V břiše mě zašimrají obavy – říkala jsem Edovi, že jsme si neměli brát tak vysokou hypotéku, ale on mnou jen zatočil ve vzduchu a prohlásil, že nějak vyjdeme –, ale hned to přejde. Před číslem 7 probíhá rozepře mezi ženou a dítětem. Jsem si celkem jistá, že tu dívku v tmavomodré uniformě jsem viděla dnes ráno. Ale ta žena rozhodně není její matka se záplavou černých kadeří. Tohle je tuctová třicátnice – podle odhadu – v červených sandálech, přestože na ně není to pravé počasí.

Když se přiblížím, všimnu si obrovské namodralé modřiny na dívčině oku. „Co se to tu děje?“ zeptám se příkře.

„Vy jste Carlina matka?“ vyzvídá žena.

„Jsem sousedka.“ Pohlédnu na tu hroznou modřinu. „A vy jste kdo?“

„Asistentka z Carliny školy.“

Prohlásí to s jistou pýchou.

„Řekli mi, abych ji odvedla domů, protože měla malou nehodu na hřišti. Jenže se zdá, že paní Cavoletti není doma, a její šéf tvrdí, že si dnes vzala volno, takže se budeme muset vrátit do školy.“

„Ne. Ne!“

Dítě – Carla, říkala? – mě tahá za paži. „Prosím, můžu zůstat u vás? Prosím. Prosím.“

Asistentka se zatváří nejistě. Zdá se, že ta situace je nad její síly. Ten pocit poznávám. Je to samozřejmě správně, že si není jistá. Já to

děvče neznám, i když ono se naopak chová, jako by mě znalo. Jenže jí ve škole zjevně někdo ublížil. Víím, jaké to je.

„Myslím, že by měla jít spíš k doktorovi,“ poznamenám.

„Na to nemám čas!“ Ženě se úlekem rozšíří oči. „Musím vyzvednout svoje děti.“

Jistě, není to moje věc. Jenže něco na tom trápení, zračícím se v dívčině tváři, mě nutí chtít jí pomoci. „Tak to udělám já.“

Vytáhnu vizitku. „Asi budete potřebovat bližší údaje.“

Lily Macdonaldová. LLB. Advokát.

Zdá se, že to asistentku uklidní, přestože by spíš nemělo.

„Dobře,“ vyzvu dívku se ženou v sandálech. „Vezmeme si taxíka a zajedeme do nemocnice. Chcete, abych vás někde vysadila?“

Odmítne to, i když se tváří, že ji ta nabídka ještě víc uklidnila.

Napadne mě, že za příhodných podmínek by bylo velice jednoduché unést dítě.

„Jmenuju se Lily,“ představím se, když žena odejde, a zastrčím pod dveře bytu číslo 7 vzkaz, abych Carlině matce dala vědět, co se stalo. „Víš, že bys správně neměla mluvit s cizími lidmi?“

„Charlie říkal, že to je v pořádku.“

„Kdo je Charlie?“

Zpoza svetru vytáhne zelený penál.

To je roztomilé! Když jsem já chodila do školy, měla jsem dřevěný penál s tajnou přihrádkou na gumu.

„Co se ti vlastně stalo s okem?“

Dítě pohlédne stranou. „Bylo to omylem. On to nechtěl udělat.“

„Jak omylem? A kdo ti to udělal, broučku?“

Ptám se jí, ale přitom jako bych sama slyšela hlasy.

Porota se zmýšlíla, říkal Joe Thomas.

Musí to být omyl, vzlykala matka, když jsme našli Daniela.

Není to omyl? tázala jsem se sama sebe, když jsem kráčela uličkou v kostele.

Už žádné chyby, slíbím si, když беру Carlu k nám do bytu, abych zavolala místní taxislužbu.

Odeť už musím dělat jen dobré skutky.

6 Carla

„Jak omylem? A kdo ti to udělal, broučku?“ ptala se Lily se zlatými vlasy, když vstupovaly do bytu číslo 3. Její hlas byl velmi jasný. Jako hlas některé z těch hereček v televizi. Nóbl, nazvala by ho Mamma.

„Kevin. Kluk z naší třídy. Hodil po mně míč.“

Carla k sobě přitiskla Charlieho kožíšek. Hřál ji a byl tak příjemný na dotek. Rozhlédla se po bytě. Měl stejný půdorys jako jejich, ale na zdech viselo víc obrazů. Také nebyl tak uklizený, na kuchyňském stole ležely nějaké papíry a pod ním pár hnědých bot, které tam nejspíš někdo zapomněl. Vypadaly, že patří muži, protože měly tlusté podrážky a tkaničky. Boty, říkala vždycky Mamma, jsou jednou z nejdůležitějších zbraní v dámském šatníku. Když Carla přiznala, že tomu nerozumí, Mamma se jen zasmála.

„Jestli tvoje matka není v práci, kde si myslíš, že by mohla být?“

Carla pokrčila rameny. „Možná je s Larrym, se svým přítelem. Někdy ji bere na oběd kousek od obchodu. Mamma prodává hezké věci, po kterých jsou ženy krásnější.“

„A kde je ten obchod?“

„Na místě, které se jmenuje Nights Bridge.“

Na Lilyině tváři se objevil úsměv, jako kdyby řekla něco legračního. „Myslíš Knights bridge?“

„*Non lo so.*“ Když byla unavená, vždycky sklouzla do italštiny, přestože se snažila, aby i Mamma doma mluvila anglicky.

„No, nechaly jsme jí pod dveřmi vzkaz, aby věděla, kde jsme. Taxík tu bude za minutku.“

Carla pořád hladila měkkou zelenou srst. „Můžu si vzít Charlieho s sebou?“

„Určitě.“

„Charlie je můj kamarád.“

Žena se zasmála. „To je hezké.“

Vidíš, zašeptal Charlie. Říkal jsem ti, že na něco přijdeme.

V nemocnici na ni byli hodní. Jedna z usměvavých sester jí dala karamelku, která se Carle přilepila na patro. Musela si strčit prst do pusy, aby ji vydloubla. Mamma jí nedovolovala mít doma sladkosti, ledaže je přinesl Larry. Tloustne se po nich stejně jako po dortech a pak neseženete přítele, aby za vás platil nájem.

Doufala, že to na ni ta zlatovlasá žena nepoví.

„Mysli na něco hezkého a nebude to tak bolet,“ utěšovala ji její nová kamarádka. Držela ji přitom za ruku, zatímco jí sestra položila něco štiplavého na obočí.

A tak Carla přemýšlela o jméně své nové kamarádky. Lily! Moc hezké! Larry občas přinesl lilie, když k nim chodil na návštěvu. Jednou její matka a Larry tancovali tak moc, to už byla Carla v posteli, že lilie spadly na zem a udělaly na koberci zářivě žluté skvrny. Když se přišla podívat, co se stalo, Larry řekl, že to „nic není“. Zařídil, aby to někdo vyčistil. Asi se také postaral, aby někdo správil maminčinu blůzu. Horní tři knoflíčky jí ležely u nohou jako červené bonbóny.

Carla vyprávěla Lily tuhle historku, když nasedly do taxíku a zamířily domů. Jeli delší cestou, protože řidič vysvětlil, že na trase překáží něco, čemu říkal objížďka.

Lily byla chvíli zticha. „Vídáš někdy svého tatínka?“ zeptala se.

Carla pokrčila rameny. „Umřel, to jsem byla ještě malá. Mamma brečí, když o něm mluvíme.“ Pak se podívala z okýnka na blikající světla. No teda!

„Jsme na Piccadilly Circus,“ poučila ji Lily.

„Vážně?“ Carla přitiskla nos na sklo. Začínalo mrholit. Mohla předstírat, že jí z nosu teče déšť. „Kde jsou lvi?“

„Lvi?“

„Říkala jsi, že to je cirkus. Nevidím žádné lvy ani paní v sukních kráčející po laně.“

Ozvalo se tlumené zasmání. Bylo to podobné jako ten zvuk, co dělala Mamma, když byl Larry na návštěvě. Carla ho vždycky slyšela přes zeď, která oddělovala její pokojíček od maminčiny ložnice.

„Nesměj se! Je to pravda. Víím, jak vypadá cirkus. Viděla jsem obrázky v knížkách.“

Asi neměla křičet. Lilyin úsměv se změnil na rovnou linku. Ale místo toho, aby se naštvála, jako se to vždycky stávalo matce, když Carla udělala, co neměla, tvářila se laskavě, mírně a mile.

„Promiň, ale někoho jsi mi připomněla.“

Carla byla hned zvědavá. „Koho?“

Tehdy se Lily odvrátila. „Někoho, koho jsem dřív znala.“

Teď podjížděli pod mostem. Uvnitř taxiíku se najednou setmělo. Carla zaslechla, že Lily smrká. Když vyjeli na druhé straně, leskly se jí oči. „Líbí se mi tvůj penál.“

„Není to penál. Je to housenka.“ Carla láskyplně pohladila zelený kožíšek, nejdřív jedním směrem a pak opačným. „Charlie rozumí každému slovu.“

„Mívala jsem kdysi takovou panenku, o které jsem si to taky myslela. Jmenovala se Amélie.“

„A máš ji ještě?“

Její obličej se znovu odvrátil. „Ne. Už ne.“

Lily to pověděla stejným tónem jako Mamma, když říkala, že sice mají večeri jen pro jednoho, ale že to nevádí, protože nemá hlad. Stejně jako když šlo o maminku, Carla raději mlčela, protože dospělí někdy nechťejí slyšet žádné další otázky.

Taxík mezitím poskakoval velkými, širokými ulicemi s hezkými obchody a pak ulicemi s menšími obchůdky, před nimiž stály dřevěné bedny s ovocem. Nakonec projeli kolem parku, který už poznávala, a hned potom odbočili do jejich ulice. Charlie mu stála na konci těla srst. Carla pocítila, jak se jí rozbušilo srdce. Mamma už je možná doma. Co bude říkat?

Nikdy nemluv s cizími lidmi. Kolikrát jí to opakovala? A Carla nejen že odjela s cizím člověkem, navíc ještě ukradla Charlieho.

„Já tvé matce všechno vysvětlím,“ ubezpečila ji zlatovlasá Lily, jako by věděla, na co Carla právě myslí. Pak řidiči podala dvě opravdické papírové bankovky. Ta musí být bohatá! „Myslíš, že už bude doma? Jestli ne, můžeš...“

„*Piccola mia!*“

Carla ucítila maminčin těžký parfém dřív, než ji spatřila vycházet z budovy. „Kde jsi byla? Jsem bez sebe strachy.“ Pak Mamma vrhla zlý pohled na Lily a z černých očí jí létaly blesky. „Co si to dovolujete odvádět mou dceru pryč? A co jste jí to udělala s okem? Nahlásím vás na policii. Já...“

Carle najednou došlo, že Lily nemůže rozumět tomu, co Mamma křičí, protože hovořila jejich rodným jazykem. Italsky! Mamma jej

nazývala „jazykem básníků, umělců a velkých myslitelů“, ať už to znamenalo cokoli. Lily se rozhodně tvářila dost zmateně, dokud nezaslechla slovo *polizia*. Pak zrudla a rozčílila se.

„Vaši dceru trefili ve škole míčem.“ Mluvila velmi pomalu, jako by se musela hodně přemáhat, aby zůstala klidná. Ale Carla si všimla, že jí na krku vyskákaly skvrny. „Jedna z učitelek ji přivedla domů, jenže vy jste tu nebyla. Musela by jít zpátky do školy, ale náhodou jsem se dnes z práce vrátila dřív a nabídl jsem se, že vezmu Carlu s tím okem do nemocnice.“

„Ta učitelka, proč to ona neudělala?“

Mamma teď promluvila anglicky. Carlu trápilo, když Mamma mluvila anglicky, protože občas říkala slova ve špatném pořadí. Lidi se jí pak smáli nebo ji opravovali. Carla nechtěla, aby se Mamma cítila dotčeně.

„Musela se vrátit, prý kvůli svým dětem.“

„Ze školy ti volali do práce,“ vmísila se do hovoru Carla. „Ale řekli jim, že tam dneska nejsi.“

Mamma vykulila oči. „Samozřejmě že jsem tam byla. Moje vedoucí mě poslala na školení. Někdo měl vědět, kde mě seženou. *Mi dispiace*.“ Mamma ji málem zadusila, jak pevně ji objala. „Moc se omlouvám. Děkuju vám, že jste dohlédla na mou holčičku.“

Carla a Mamma se kolébaly v objetí na špinavých schodech. I když bylo sevření nepohodlné, Carlino srdce se zatetelilo radostí. Takové to bývalo předtím, než jim do života vstoupil muž s nablýskaným autem. Jen ona a Mamma. Žádný smích za zdí, který ji vyčleňoval a pronásledoval ve zlých snech.

„Vy jste Italka?“ Lilyin tichý hlas uvolnil maminčino sevření a mezi ně vstoupila zase ta stará prázdnota. „S manželem jsme strávili líbáčky v Itálii. Na Sicílii. Moc se nám tam líbilo.“

Maminčiny oči se zalily slzami. Opravdickými slzami, všimla si Carla. Ne těmi slzami, které si zkoušela před zrcadlem. „Otec mé dcery, ten odtamtud pocházel...“

Carla pocítila mravenčení na kůži. Tohle nevěděla.

„Ale teď... teď...“

Chudák Mamma. Hlas se jí zalykal. Potřebovala pomoc.

Carla slyšela, jak se ozval její vlastní hlas. „Teď jsme jen Mamma a já.“

Nemluv o Larrym, chtělo se jí dodat nahlas. Nezmiňuj se o tom muži.

„Je to velice těžké,“ pokračovala Mamma. „Nerada nechávám svou holčičku samotnou, ale jsou chvíle, kdy musím do práce. Soboty bývají nejhorší, není totiž škola.“

Zlatovlasá Lily přikyvovala. „Kdyby vám to pomohlo, můžeme ji s manželem někdy pohlídat.“

Carla cítila, jak se jí zastavil dech. Vážně? Pak by nemusela trčet celý den sama v bytě za zamčenými dveřmi. Měla by si s kým povídat, než se Mamma vrátí domů!

„Vy byste se postarala o mou holčičku? To je velmi laskavé.“

Obě ženy teď zčervenaly. Lituje snad Lily své nabídky? Carla doufala, že ne. Dospělí často něco navrhnou a pak to vezmou zpět.

„Už musím jít,“ pohlédla Lily na svou tašku. „Mám ještě práci a vy budete chtít být se svou dcerou. S tím zraněním si prý nemáte dělat starost. V nemocnici nás ujistili, že se to rychle zahojí.“

Mamma mlaskla. „Ta škola, ona není vůbec dobrá. Počkejte, až zítra zajdu za učitelkou.“

„Ale to nemůžeš, Mamma! Budeš v práci.“

„Ts.“ A rychle ji vedla dovnitř.

„Bydlíme v čísle 3, kdybyste nás potřebovala,“ zavolala Lily. Slyšela ji Mamma? Carla si to pro všechny případy zapsala za uši.

Jakmile byly samy, Mamma se do ní pustila. Její lesklý červený úsměv se změnil na zvrásněný rudý zamračený škleb. Jak to ti dospělí dělají, že dokážou měnit výrazy tak rychle?

„Nikdy, nikdy už nemluv s cizími lidmi.“ Špičatý, rudě nalakovaný prst se vrtěl před jejím nosem. Carla si všimla, že se lak na jednom místě trošku odloupl. Na pravé straně. „Tentokrát jsi měla štěstí, že jsi narazila na anděla, ale příště to může být ďábel. Rozumíš mi?“

Úplně ne, jenže Carla věděla, že lepší bude se na nic neptat.

Až na jednu věc.

„Opravdu můj otec pocházel ze Sicílie?“

Mamma zrudla. „O tom nemůžu mluvit. Víš, že mě to vždycky rozruší.“ Pak se při pohledu na Carlinu blůzu zamračila. „Co to tam schováváš?“

Carla zdráhavě vytáhla Charlieho, aby ho ukázala. „To je housenka,“ musela ze sebe vymáčknout, protože se bála.

„Ten penál, jak jsi o něj pořád škemrala?“

Carla dokázala jen přikývnout.

Mamma přimhouřila oči. „Ukradlas ho? Nějakému dítěti? Proto máš tu modřinu?“

„Ne! Ne!“ Teď mluvily italsky. Rychle. Plynuhle. Zoufale.

„Lily ti to říkala. Někdo po mně hodil míčem. Ale po cestě z nemocnice mi Charlieho koupila, abych se cítila líp.“

Maminčin výraz roztál. „To je od ní velmi hezké. Musím jí poděkovat.“

„Ne.“ Carla cítila, jak jí po nohou stéká čúrek moči. To se jí někdy stávalo, když byla nervózní. Byl to další důvod, proč se jí ostatní ve škole posmívali. Jednou se jí to stalo při tělocviku. *Smradlavá Carla Špagoletti! Proč nenosíš plínky jako opravdický mimino?*

„Bylo by jí to trapný,“ dodala Carla. „Jako Larrymu. Víš, jaký jsou ty Angličani.“

Zadržela dech a čekala. Byla to pravda. Když jim muž s nablýskaným autem dával věci, Mamma přikázala, že o tom nemají moc mluvit, aby ho neuvedly do rozpaků.

Nakonec Mamma přikývla. „Máš pravdu.“

Carla s úlevou pomalu vydechla.

„Teď si běž umýt ruce. Nemocnice jsou špinavé.“ Mamma na sebe pohlédla do zrcadla a prohrábla si husté černé kadeře. „Larry přijde na večeri.“ Oči se jí zatřpytily. „Musíš jít brzy spát.“

7 Lily

polovina října 2000

„Cukr? Izolepa? Ostré předměty? Chipsy?“ vyštěkne muž za skleněnou přepážkou.

To, co mi říkali v kanceláři, je pravda. Na vězení si zvyknete: dokonce hned při druhé návštěvě. Lhostejně se postavím proti dozorcí. Je hladce oholen. Má tváře jako mimino.

„Ne,“ řeknu sebejistým hlasem, který mi nepatří. Pak poodstoupím stranou, aby mě prohledali. Přemýšlím, co by se stalo, kdyby se mi podařilo schovat něco zakázaného – drogy nebo třeba jen nevinný sáček cukru z kavárny. Ta představa je nečekaně vzrušující.

Klapy klap přes dvůr na mých nových červených jehlách. Jenom abych si zvedla sebevědomí, říkala jsem si, když jsem si je kupovala. Dnes tu nejsou žádní muži ve vězeňských uniformách, kteří by se starali o zahradu. Je mdlý den a ve vzduchu je cítit lehký mrazík. Zachumlám se do tmavomodrého kabátu a následuju dozorce dvojítymi dveřmi.

„Jak to vypadá za mřížemi?“ zeptal se mě Ed večer po první návštěvě.

Abych byla upřímná, úplně jsem na vězení zapomněla po tom dramatu, jak jsem vezla do nemocnice tu italskou holčičku a pak jsem musela čelit hněvu její matky, než se uklidnila. Její reakce byla jistě pochopitelná. Měla obavy. „Z celého srdce děkuji, že jste se postarala o mou Carlu,“ napsala na lístek, který jsem později našla pode dveřmi.

Pořád pochybuju, jestli bylo moudré se do toho plést. Ale to se stává, když máte příliš vyvinuté svědomí.

„Není tam žádný vzduch,“ odpověděla jsem manželovi na jeho otázku. „Nedá se tam pořádně dýchat.“

„A co ti muži?“ Jeho paže, kterou mě objímal, ztuhla. Leželi jsme bok po boku na pohovce při večerní chvilce u televize, sice trochu namačkaní, ale tím příjemným způsobem. Manželské pohodlíčko, které takřka (ale ne zcela) vynahrazuje tu druhou část vztahu.

Vzpomněla jsem si na vězně postávající na chodbě, na jejich pronikavé pohledy a trička s krátkým rukávem, pod nimiž se vzdouvaly svaly. A vybavila jsem si Joea Thomase a jeho překvapivě inteligentní (byť zvláštní) postřehy a hádanku, kterou mi připravil.

„Nejsou takoví, jak bys myslel.“ Posunula jsem se blíž, takže jsem se nosem pohodlně opírala o manželův krk. „Můj klient by mohl být klidně obyčejný soused odvedle. A taky je chytrý.“

„Vážně?“

Cítila jsem, že to Eda zaujalo. „A jak vlastně vypadá?“

„Dobře stavěný. Bradka. Vysoký – asi jako ty. Velmi tmavé, hnědé oči. Dlouhé štíhlé prsty. Překvapivě.“

Můj manžel přikývl a já úplně cítila, jak si v duchu mého klienta maluje.

„Mluvil hodně o Rupertu Brookovi, o tom válečném básníkovi,“ dodala jsem. „Naznačoval, že to má něco společného s jeho případem.“

„Byl v armádě?“

Muži z Edovy rodiny tradičně studovali na vojenské akademii v Sandhurstu a potom zaujíмали význačné pozice v armádě. Během naší první schůzky mi Ed vylíčil, jak moc byli jeho rodiče zklamaní, když jejich příklad odmítl následovat. Umělecká škola? Zbláznil se? Pořádné zaměstnání. To bylo jediné, co potřeboval. Grafik v reklamní agentuře byl kompromis, který představoval zklamání pro všechny. Členové Edovy rodiny nebyli rebelové, jak mi vysvětlil. Nevybočovali z řady. To se mi tenkrát paradoxně vlastně spíš líbilo. Cítila jsem větší bezpečí. Jistotu. Ale zdá se, že mého manžela to poznamenalo. Na těch několika rodinných sešlostech, na kterých jsem s ním byla, si vždycky připadal trochu mimo. Ne že by se mi s tím svěřil. Ani nemusel. Viděla jsem to.

„V armádě?“ zopakovala jsem. „Ne, podle všeho ne.“

Ed se pak posadil a já jsem pocítila závan chladu. Nejen ztrátu tepla jeho těla, ale odstup, který přichází, když je ten druhý duchem jinde. Až do naší svatby jsem si neuvědomila, že umělci se dokážou tak rychle přesouvat mezi reálným a imaginárním světem. Edova rodina mu sice mohla odmítnout financovat uměleckou školu, ale nikdo mu nemohl zabránit v tom, aby ve svém volnu dělal to, co měl nejraději. V ruce mého manžela se už objevil skicák a hned načrtával rysy jednoho z mužů na fotografii, která stála naproti na krbové římsě. Konkrétně to byl obraz jeho otce zamlada.

Otec...

A teď jsem tady, kráčím přes dvůr s odpovědí na hádanku svého odsouzence, mám ji s sebou v kufříku.

„Váš otec byl v armádě,“ řeknu, když se ocitnu v místnosti pro návštěvy, a posunu po stole složku k svému klientovi.

Obličej Joea Thomase je prázdný. „No a co?“

„Byl propuštěn. A ne se ctí.“

Záměrně mluvím úsečně. Chci tím mužem pohnout, vyprovokovat ho k reakci. Něco mi říká, že to je jediný způsob, jak mu pomoci. *Jestli* mu chci pomoci.

„Podle své výpovědi se snažil bránit, když mu nějaký muž v hospodě vyhrožoval, že ho bodne.“ Podívám se do poznámek, které jsem s pomocí nadšeného koncipienta dávala dohromady několik

dní. „Když ho ale váš otec odstrčil, vypadl útočník oknem a skoro vykvrácel. Myslím, že mezi tímto a vaším případem je jistá spojitost. Mám pravdu?“

Oči Joea Thomase přímo přede mnou ztmavnou. Rozhlédnu se po místnosti.

„Není tu žádné bezpečnostní tlačítko,“ pronese můj klient tiše. Zpotím se. Vyhrožuje mi snad?

Pak se zase opře a pozoruje mě, jako bych byla já tím, kdo sedí namísto něj v horkém křesle. „Můj otec byl potrestán za jednání v sebeobraně. Byl zostuzen. Naše rodina zesměšněna. Museli jsme si zvyknout na život v civilu. Ve škole mě šikanovali. Ale poučil jsem se z toho, dostal jsem velkou lekci. Sebeobrana není žádná obhajoba, protože vám nikdo nevěří.“

Pohlédnu na muže, který sedí na židli naproti mně, a pak ze své složky vytáhnu fotografii. Je na ní štíhlá zrzka. Ta mrtvá žena. Sarah Evansová. Přítelkyně Joea Thomase.

„Tvrdíte, že jste jednal v sebeobraně proti ženě, která vypadá, že má sílu sotva na to, aby uzvedla cihlu?“

„Ne tak docela.“ Jeho tvář se obrátí k oknu. Venku za ním procházejí dva dozorcí zabraní do hovoru. Slyšeli by mě, kdyby se to tady zvrtilo? Domnívám se, že ne. Tak proč se už vůbec nebojím?

Joe Thomas se také dívá na dvojici mužů a na rtech mu hraje pobavený úsměv.

Začínám být netrpělivá. „Tak na čem přesně chcete založit návrh na obnovení řízení?“

„Prošla jste první zkouškou. Teď musíte projít druhou. Pak to budete vědět.“

Napiše něco na útržek papíru, který si přinesl s sebou.

101.2

91.3

Čísla stále přibývají.

Nikdy jsem nebyla dobrá na čísla. Slova jsou má silnější stránka. Vedle některých čísel stojí i písmena. Ale nic mi to neříká.

„Co to je?“

Usměje se. „Na to musíte přijít sama.“

„Poslyšte, Joe, jestli chcete, abych vám pomohla, musíte přestat hrát hry.“ Postavím se.

On také vstane. Naše obličej jsou blízko u sebe. Příliš blízko. Opět ucítím jeho vůni. Představím si, jaké by to bylo naklonit se dopředu... Jenže tentokrát jsem na to připravená. V duchu ten obraz vezmu a mrštím jím proti oknu se vzpomínkou na toho holuba. Skoro vidím peříčka.

„Jestli mi máte pomoci, paní Macdonaldová, musíte mi rozumět. Můžete to považovat za další zkoušku, chcete-li, ale já potřebuju zjistit, jestli na to máte. Znovuobnovení procesu pro mě znamená všechno. Chci mít jistotu, že na to mám toho pravého člověka. Do té doby pro vás nejsem Joe. Jsem pan Thomas. Jasný?“

Pak mě přejede pohledem nahoru a dolů. Pomalu. „Dost vysoká, co?“

Mám pocit, že každičký kousek mé kůže je v jednom ohni.

Dojde ke dveřím. „Uvidíme se, až přijdete na odpověď.“

Ten muž není jen přehnaně familiární, pomyslím si, když kráčím k vrátnici, abych se odhlásila. Chová se, jako by to řídil *on*, nikoli já.

Tak proč kromě naštvání cítím i rostoucí vzrušení?

„Všechno v pořádku?“ zeptá se dozorce s hladkými tvářemi, když podepisuju papíry.

„Ano,“ odpovím. Něco mě varuje, abych nic víc nedodávala.

„Podivný týpek, vidíte?“

„Jak to myslíte?“

„Vždyť víte. Arogantní. Vždycky se chová, jako by mu všichni ostatní nesahali ani po kolena. A taky je studený jak psí čumák. No, aspoň že nám zatím nezpůsobil žádné potíže. Ne jako ten druhý.“ Dozorce se ošklivě usmívá, jako by mě chtěl vystrašit.

„Koho máte na mysli?“

„Copak jste o tom neslyšela? Jeden z mládců tuhle vyjel po svém právníkovi. Neublížil mu. Jenom ho vyděsil.“ Tvář mu ztvrdne. „Jenomže co byste vy a vám podobní chtěli, když hájíte vrahy a násilníky?“

„A čím se tedy živíš?“ ptá se muž, který si právě přisedl ke mně. („Nevadí?“)

Sedím na kraji limetkově zelené pohovky v pokoji s růžovými stěnami a tlumeným osvětlením v Davinině bytě v Chelsea. Hudba je puštěná nahlas a mně kručí v žaludku.

„Nemusíš nic vařit, než půjdeme,“ prohlásil Ed. „Na večírku bude jídla dost.“ Jenže tu jsou pouze houbové jednohubky a víno. Spousta vína. Zdá se, že můj nový společník je příjemný a snadno se s ním povídá. Jenomže bavit se s ním je to poslední, co se mi právě teď chce dělat.

„Jsem advokátka,“ odpovím.

S respektem kývne. Je to gesto, které, jak jsem si všimla, použije mnoho lidí, když jim prozradím, co dělám. Někdy to je lichotivé, jindy téměř ponižující, jako kdyby předpokládali, že žena není takové práce schopná.

Před čtyřmi hodinami jsem byla ve věznici. Teď je kolem mě plno lidí, kteří si hlasitě povídají a opíjejí se. Někteří dokonce tancují. Připadá mi to divné.

„A co ty?“ I když se ptám, odpověď mě vlastně ani moc nezajímá. Co bych opravdu ráda věděla, je to, kam se poděl Ed. Já jsem sem jít nechtěla. Vlastně jsem o tom vůbec nevěděla, to až když jsem přišla domů a našla Eda ve dveřích. Měl na sobě novou krémovou košili bez límečku. Do nosu mě praštila dřevitá vůně vody po holení. „Jdeme ven.“

Srdce mi poskočilo. Ano, posledních pár týdnů bylo náročných. A můj manžel mě chce vzít někam ven!

„Davina volala. Pozvala pár starých známých a chce, abychom taky přišli.“ Přejel pohledem můj tmavomodrý právnícký kostýmek. „Měla by ses převléct.“

A tak jsme teď tady. Já v bleděmodrých šatech s kytičkami z Marks and Spencer. A Davina v těsné, jasné červené sukni. Model, který očividně zaujal pozornost mého manžela – mnohem víc než můj –, když nás přivítala. To bylo před více než hodinou. Kam zmizela? A kde je Ed?

„Jsem pojistný matematik.“ Hlas mého společníka přerušil tok mých myšlenek.

„Cože?“

Smutný úsměv. „Neboj. Spousta lidí neví, co to znamená. Počítám, jak dlouho budou lidé podle statistik žít. Kolik lidí se podle